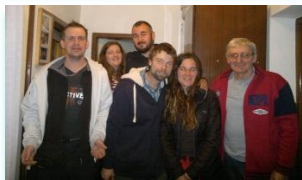


EVANGELIZACE V ČESKÉ REPUBLICE

A NA SLOVENSKU



Ája Svobodová
JESUS FOR YOU

Tyto zážitky z evangelizací pořádaných na území ČR bez zaměření na teologické otázky zachycují osobní pohled a životní příběh. Píšu je pro povzbuzení, ponaučení, nebo prostě jen prožití toho dobrodružství s námi. Do jaké míry jsme věci dělali správně a bezchybně, může být při čtení otázkou, dělali jsme je však podle našeho svědomí. Ježíšova láska i Boží svatost, pokoj a jistota nás doprovázela. Hledala jsem Ho a On se dal poznat, ačkoliv jsem člověk omylný. Stále ještě hledám a toužím vidět Pánovu tvář.

Úvod

Jak mě miluješ?

Nezměrně mnoho.

Mladý kůň často běhá po stráních. Prohání se a je vzrušen dupotem svých kopyt. Vnímá sílu svých nohou. Má vyhlídky, věří, že dojde dál než ostatní. Ráno, když vyjde slunce, už je na nohou. Krása okolní krajiny ho unáší, chce poznat víc. A ví, že doběhne do míst svých tužeb. Je si jistý sám sebou. Vyhlíží novou příležitost, nechce ztrácet svůj čas. Ohradu vnímá jako vězení, ne jako bezpečnou ochranu. Chce vyběhnout s větrem o závod. Netuší a neví, že kdyby proběhl celou svou zemi a skrz všechny další země, doběhl by zase zpátky domů. Netuší, že by tam nenašel nic víc. Na konci by se dostal zase na začátek. Vítr přináší vůni moře, vůni jarního tání, vůni lesa a nepoznaných luk, nekonečných travnatých plání, řek a potoků. Všude tam by chtěl žít. Jeho srdce volá po svobodě. Svobodě, kterou, zdá se, jako by hledal jenom on. Je ochoten za ni dát vše, je ochoten a touží žít jenom ji. Jeho tělo je zdravé, rozjasněná, lesklá kůže, do široka otevřená chřípí, na těle mu hrají svaly, oči bystré, chápající každý svůj pocit. Jako by se před ním otevřela jediná cesta bez rozcestí. Je tak jednoduché na ni vyběhnout. Nepotřebuje nic, stačí jen vyrazit, poradí si sám.

"Pokud ten kůň nepoběží, bude navždy nešťastný."

Ohlédl se za hlasem, který tak dobře zná.

Dva muži, jeden z nich nesoucí sedlo, jeho pán. Věděl, že kdyby svému koni nevyšel vstříc, nikdy by nebyl šťastný. Cítil se spřízněn se svým koněm. Znal ho a věděl, že jeho život je spojen s tím jeho,

že pokud by mu nedovolil prožít jeho životní příběh, neprožil by ten svůj.

Můj život začal někdy před třiceti lety, opravdově však nastal v létě 2016. Ten den, kdy jsem začala žít jinak než doposud, jsem se ocitla na konci svých snů, plánů a tužeb. V minulosti jsem byla pokřtěná nejen vodou, Duchem svatým, ale také ohněm. Byla jsem také křesťan, který bere od svého Pána plnost požehnání a dostává vše, co si přeje. Prošla jsem si přes lodě, letadla a hodně osobních hodnot. Byla jsem jako novodobý člověk, užívající si toho, co život nabízí. Věděla jsem, že mě Ježíš miluje, a i já skutečně milovala jeho. Cítila jsem ten nepopsatelný pocit pokoje, dobrodružství, které vám tepe v žilách. Ono plnohodnotné: "Žij!" a měla skutečně plnost. Věřila jsem, že dědictví Kristova kříže je svoboda, plnost života, radost a pokoj. A že není nic, co by mně Bůh nepřál. Je v tom obrovská radost, člověk skutečně žije naplno. Pak ale otevřete Bibli a čtete verše o tom, že sluha není nad svého Pána, a všechna ta slova o nesení evangelia a s tím doprovázejícího utrpení. O tom, že i Ježíš, náš Pán, přišel, aby sloužil nám. Uvědomila jsem si, že křesťanský život není o tom, abychom si užívali. Začala mi v hlavě vrtat myšlenka záchrany druhých a velmi, velmi tíživá situace těch, kteří jdou do zajetí. To mě dovedlo do prvních vykročení na ulici za cílem zvěstování evangelia, a tam cesta nekončila, začali jsme evangelizovat ve velkém, dnes nás je mnoho a zasahujeme města, která tolik zoufale volají po pomoci.

Některá místa na zemi jsou opravdu temná. Je strašné se do nich dívat. A už vůbec tudý procházet. Dotýkalo se mě to při

evangelizací po České republice skoro vždy. Čím více jde cítit lidská potřeba záchrany, tím otřesnější je jejich situace. Čím víc vidíte ztracené, tím víc si všímáte temnoty, která je svírá. Je těžké tím procházet.

Naproti tomu je druhá věc, kterou máme jako evangelisté dělat. A to je: mít osobní vztah s Pánem. Milovat Pána a vidět ho ve všech. Milovat Pána a vědět, že je v nás. Milovat Pána a žít z něj. Pokud to tak máme, je to jednoduché, pokud ne, temno nás pokládá. Jedině láska zahání strach. Nechat se milovat Pánem a milovat Pána a milovat druhé skrze Pána, je to nejbezpečnější a nejúžasnější žití na zemi.

Nechat se milovat Pánem a nezachraňovat druhé, je ovšem také nedokonalé. Jeho přikázání "Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, ze vší své síly a celou svou myslí, a Miluj svého bližního jako sám sebe." mluví o těchto dvou aktivitách, mluví o lásce. Lásce, která vyšla k nám a od nás zpátky k němu a také k ostatním. Myslím, že láska je prostředkem ochrany pro každého křesťana a jeho charakterem, kterým by se měl každý křesťan projevovat, proto mu nemůže být jedno, když jdou druzí do záhuby.

V létě 2016 jsem stála na místě, kde jsem se poprvé nadechla nového života. Díra na louce, která slouží jako přístávací plocha, ukazovala na skutečnost: 'Tak tady jsi, Ájo, mohla ležet mrtvá.'. Stala se mi nehoda, pád s větroměm, který způsobil tlustou čáru v mém životě.... Od teďka nežiju už pro sebe, ale pro Boha. Dny, které mi od té chvíle byly darovány, jsou pro záchranu druhých. Někdy se člověk ocitne na rozhraní svého života. Věděla jsem, že, co jsem kdy chtěla, jsem dostala, stejně tak jsem teď věděla, že

mě Bůh volá, abych sloužila jemu a žila pro druhé. Třicet let života tak, jak svět ukazuje, často váben vlastním srdcem, a to i u lidí, kteří už v Krista věří, ale ještě si stále žijí své osobní příběhy, dosahují svých hodnot a dělají to všechno, za co je Ježíš neodsuzuje, vystřídal dny života pro Pána, kde sama sobě umírám, radostně sama sobě umírám a žiju jinak, žiju pro něj, skrze něj, On je všechno ve všem. On je nekonečně hoden mojí lásky. On je od té chvíle vše, co mám a vše, na čem si zakládám. On se mnou prošel místa mých přání a mnohdy to byla špína, teď půjdu já tam, kam chce On. Úplně mě uchvátil a je mnohem čistší než to všechno, co tady píšu.

Česká republika jako domov nás všech, co jsme začali vycházet do ulic, byla jako někdo, o koho je potřeba se postarat. Ulice a města republiky mnohdy ožily živou vodou s každým slovem vycházejícím z našich úst. Tiše čeká, kdo ji rozzáří, čeká, kdo se vydá a rozzáří ty, jenž v ní žijí. Je to část země, kterou Bůh tak miloval, že dal svého Syna. I toto je kus světa, kus místa, kde žijí lidé, kteří jsou tolik milí Bohu.

Tak, jak vycházelo slunce a zase zapadalo, snažili jsme se svůj čas využít pro věčnost. Jednoho dne se toto vše zavře jako kniha, ale to, co zachráníme pro věčnost, bude žít. Ježíš se procházel těmito ulicemi s námi. Není mu toto místo země vzdálené, to všechno, co udělal, bylo i pro tento kraj země. Pamatuji si, jak Pán při evangelizaci v Mýtě dorůžova zbarvil nebe a zaplavil nás svým pokojem, když jsme tam byli skoro u konce práce. I v tomto koutu světa hledá muže a ženy víry. O to větší radost pro nás, můžeme si poskočit a vydat se na cestu s ním.

Začali jsme evangelizovat zcela jednoduše obyčejným oslovením lidí na ulici na Mezinárodní den evangelizace v květnu 2016. Pamatuji si to velmi dobře, začali jsme modlitbami a zabíráním území pro Krista. Dali do kupy letáky a evangelizační dárky, zvažovali následnou péči, oslovovali církve s možnou spoluprací. Velmi svědomitě jsme krok za krokem postupovali. Výsledky byly naprosto perfektní. Lidé naslouchali, byli otevření pro evangelium a evangelisté se vraceli naplněni radostí shůry. To je ten nepopsatelný pocit, kterému se nevyrovná žádný z pocitů běžného života. Ani tam nahoře nad mraky to není takové, jako pohled do vděčných očí člověka, kterému jste právě ukázali na Krista. Záchrana života naprosto oslovila moje srdce.

Moje kroky vedly dál, mnohdy jsem šla sama, mnohdy nás šlo mnoho, ale stále jsem pokračovala. Skrze úspěchy i neúspěchy, Ježíš se radoval, a to byla moje odměna. Stalo se to pro mě velkou školou života. Mnohdy jsem řešila ve své hlavě tolik otázek, tolik myšlenek týkajících se toho, s čím jsem se setkávala, stávala se tišší a tišší pro množství toho všeho, čím jsem procházela. Mívala jsem samotné chvílky s Bohem, uctívání jeho a čekání na něj, kdy Ježíš přicházel a měl na to všechno lék. On rozuměl mému nitru víc než já. Díky jemu jsem vše dokázala pochopit v lásce ke ztraceným. Měla jsem hluboké vnitřní otázky a dostávala na ně odpovědi. Ale všechny v souladu s tím: "Pokračuj dál." Pochopila jsem, jak moc Ježíši záleží na záchraně druhých. Pochopila jsem, že On záchranu světa stále myslí vážně.

Přišla jsem k otevřeným balkónovým dveřím, kde před chvílí proběhlo tolik nadšených výkřiků mých synů k Ježíši. Stála jsem tam s otázkou: "Opravdu jsme pro Tebe Ježíši tolik důležití, aby se

projevila Tvá vůle na zemi?"

Toho rána se opět přihodila jedna ze situací, které mě vyučují. Byly prázdniny a Miky - můj starší syn - měl za týden narozeniny. Včera jsme mu proto byli koupit Lego a podle zvyku i jedno menší Vašíkovi - našemu mladšímu synu. Ta Lega teď čekala na datum oslavy ve skříni v mé pracovně, kde se také modlím.

Kluci ráno zlobili, byli hlučnější a čím dál častěji se v jejich hrách objevovalo téma střelení. Proto jsem k nim přišla a řekla, že se spolu za chvíli budeme sdílet o tom, co pro nás Bůh za poslední čas udělal, ať si zkusí na něco vzpomenout, třeba na poslední evangelizaci v Brně, kdy jsme byli krmit bezdomovce, a přijdou za mnou do obýváku. Za chvíli byli dole a říkali: "Já už vím."

Vašík řekl, že se mu líbilo, jak se o nás Bůh při té evangelizaci postaral, a Miky to zopakoval a dodal: "A chránil nás.". Bůh mi pak dal do hlavy verš z Matouše 6. kapitoly "Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.", tak jsem jim ten odstavec přečetla celý a praktikovala na to, co se nám přihodilo v Brně. Kluci to pochopili, pomodlili se se mnou a odběhli teď už klidněji si hrát.

Jejich duše jako by se uklidnily při Božím slově a všechny odchylky se zase navrátily do jedné správné cesty, cesty za Ježíšem.

Zametala jsem a tu kluci vyšli z mojí pracovny, byli se tam podívat na Lego, které čekalo na den oslavy. Věděla jsem to, ale řekla jsem: "Byli jste se modlit?", podívali se na mě v překvapení, "Tady do té místnosti se můžete chodit modlit, zavřít za sebou dveře a kleknout tamhle na tu deku a říct Ježíši, co byste si přáli, pak můžete čekat, jestli vám něco odpoví, být s ním, a potom až se budete vracet, nikomu nic o tom neříkat, protože to je vaše tajemství.". Kluci se bleskově vrátili zpět, zavřeli dveře a v

obrovském nadšení vyslovili své přání: "Pane, ať už jsou ty narozeniny.". Zametala jsem dál a oni stále zůstávali zavření v mé pracovně. Věděla jsem, že je tam Pán s nimi. To ticho, které se náhle rozprostilo po celém domě, mi připomnělo jejich tichý kojenecký spánek, kdy odpočívali v Boží náruči. Teď klečeli na kolenou a modlili se v pokojíku.

Od malička jsem je dávala do Boží náruče, odevzdávala jejich životy Pánu, a Pán byl vždy s nimi, i když jsem se vzdálila a v chvílích nebezpečí, On je hlídal.

Běžně jsme se doma modlili, stáli čestně v modlitebním kruhu a přinášeli své prosby, a díky Božímu slovu proboužovali svoje osobní boje, stávali se vítězi díky Ježíši na půdě školky, školy, světa, naučili se ho znát. Kolikrát je uzdravil, kolikrát je vyslyšel, kolikrát zahnal zlé sny. Viděli ho i v akci při práci na Boží vinici na poli evangelizace, znali Boží projevení moci. Tato chvíle ale byla něčím výjimečná, poprvé sami za sebe přišli k Pánu, před jeho tvář.

Celé ty prázdniny byly plné evangelizací, brali jsme je s sebou, ačkoliv by mohlo být mnoho proti, teď jsem viděla, že to mělo jedno velké pro. Viděli mnoho lidí, kteří znají Pána, a teď... znají ho i oni.

"Ó, jak veliká je tvá velikost, Pane."

Bylo to pro mě nové, myla jsem nádobí, a tak, jak další minuty ubíhaly, nevěděla jsem teď, jak bych se měla zachovat, "Co teď mám vlastně dělat, Pane?".

Věděla jsem, že se setkali s Pánem, a Pán jako by řekl do mé mysli: "Budeš jim to muset nechat rozbalit.". Myslel tím Lego, myslel tím, že oni ho o to prosí, že se nemůžou dočkat, a že On jim chce odpovědět. Za chvíli luply dveře a oba dva ve velké

smělosti přišli s rozzářenými tvářemi: "Mami, můžeme si ta Lega rozbalit?".

S velkou rozvahou jsem jim řekla, že mi je to vlastně jedno, ale aby to Mikyho pak nemrzelo, že nebude mít dárek přímo na narozeniny, a že nevím, zda by to nevadilo tatkově. Řekla jsem jim, ať se jdou ještě pomodlit, ať si Pán vede to, co tatínek odpoví, až se ho zeptají, jestli si ta lega můžou rozbalit předčasně. Otočili se a utíkali zpět. "Ještě zavři dveře!" zašeptal Vašík. Zase jsem slyšela jejich modlitby, ať tatínek řekne ano.

Co se potom stalo, a jak vypadala dětská víra, bylo něco, čemu se říká přemáhání světa. Vylítli tam odsud oba dva jako by dostali odpověď - zřejmě jí dostali - běželi nahoru po schodech a v nadšené až výskavé radosti volali: "Já se tak těším. Jupí, budeme mít Lega," vyběhli na balkón a volali nezapomenutelně: "děkujeme Ti, Ježíši!". A ještě s mnoha slovy a výskáním a propěvováním, dalo by se říct slovy a činy víry, poletovali po vrchním patře... On jim dal odpověď. Věděla jsem, že je nezklame. Duch svatý vzápětí řekl: "Zavolej Martinovi.". Věděla jsem, že musím říct manželovi, co se právě stalo. Kluci mezitím vyběhli ven, čekat na tátu, který běžně nejedí ráno domů, rozhodli se čekat venku do odpoledne, aby se ho zeptali. Ale Pán jim ho poslal dřív, když jsem zvedla telefon, Martin mi řekl, že už je pár metrů od baráku, řekla jsem mu jen, že jsem mu chtěla povědět o tom, jak se kluci krásně modlili.

Dvakrát mě Duch svatý směřoval k tomu, aby jim jejich přání splnil, ale oni ještě stále neměli svá Lega v rukou, důsledek vyslyšené modlitby.

Martin přišel a řekl: "Ne.". Netušil, co se předtím stalo. Když jsem mu vše vysvětlila, tak se Boží milost projevila skrze něj. Bůh slyšel

jejich modlitbu, a jeho dávající ruka jim podala, po čem toužili. Opravdu jsme pro Boha tolik důležití, aby se jeho vůle projevila na zemi?

Myslela jsem si, že Bůh způsobí i to, aby Martin neřekl ne, a automaticky to klukům dovolil. Ale Duch svatý potřeboval moji pomoc. A kdyby byla moje pomoc pohotová, nemuseli by kluci utřít první zklamání při jeho odpovědi, kdybych reagovala pohotově, mohl Martin vyskočit z auta a říct: "To víte, že jo, Bůh chce splnit vaše přání, On vás miluje."

Proč to tedy neřekl Martinovi, tak jako mně a nestihl to rychleji? Protože Martin byl v práci a byl nadmíru zaměstnaný starostmi. Ale vždyť Bůh může udělat cokoli....

Pochopila jsem.... MŮŽE UDĚLAT COKOLIV SKRZE NÁS.

Ani netušíme, jak moc Ježíš potřebuje naše ruce, pusy, kroky, ochotu a odvážnost, k tomu, aby vykonal na zemi Boží vůli. Dokud to ještě byly moje děti, při kterých se mi srdce svírá, že byly zraněny první manželovou odpovědí, tak jak jen se svírá Boží srdce při pohledu na jeho děti?

Ó, jak si přeji, abychom byli těmi dobrými vykonavateli Boží vůle. Abychom věřili Duchu svatému a se vším nasazením vykonal jeho vůli.

Bůh zemřel za svět, za všechny, za lidi kolem. Důvodem toho, že dal svého Syna, byl svět.... Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.... Tak miloval svět.

Máme se tedy ke světu chovat jako On. On za něj dal svého Syna. Přinejmenším takovou bolest jakou mám u svých dětí, takovou bych měla mít s okolními lidmi. Respektive vidět v nich jeho děti.

Jsem přesvědčená, a je to jeden z hlavních motivů mých evangelizací, že Ježíš pláče nad ztrátou každého jedince. A stejně tak, že se raduje, když my je jdeme zachránit.

Vyjížděli jsme dál s jinými evangelizačními skupinami, s přáteli, ve dvojici, nebo sama, ať už mou motivací bylo pouhé rozhodnutí, nebo silná touha srdce jít a pomoci ostatním. Postupem času a s narůstajícími zkušenostmi jsem poznala opravdovou hranici potřeby záchrany druhých. Začala jsem si všímat životních příběhů lidí, kteří dlouhé roky čekají na to, až jim někdo řekne, že existuje záchrana, zázrak, něco, co by je ani ve snu nenapadlo, Někdo, kdo ví, co s jejich problémy. Že existuje řešení, že je tu Někdo, kdo je miluje. Začalo mě to přemáhat, modlila jsem se k Pánu, byla jsem s ním, začala jsem ho nevyhnutelně potřebovat. Každé trápení, každý šrám On uzdravoval a znovu mě posílal tam, kde to bylo tak zoufale potřeba. Vyučoval mě a dovedl až do bodu, kdy to znám a stalo se to mým životem.

Za to všechno patří úcta, obdiv i dík jedině jemu, ne mně, ani nikomu jinému, jedině Ježíši, který za nás krvácel na kříži, když my jsme ještě ani neznali svět. Jedině On byl tou silou, odvahou, jedině On byl ten hrdina, který zvedl naše kroky, který měl ten odvážný výraz a s jistotou v tváři věděl, že to dobře dopadne, jedině On to vždycky držel, jedině On to všechno udělal. Já jsem vždy byla a zůstávám pouze Božím dítětem, v měřítkách lidských nula, zatímco On je všechno, jsem jen dítě, toho největšího a nejúžasnějšího Otce.

Kapitola I.

Praha, Awakening Europe, Polsko – Synovství

Příběhla jsem k tvému trůnu, Otče, a ty jsi mě přitiskl ke svému srdci.

Mé vyprávění začnu touto událostí, ačkoliv jsme evangelizovali už dávno před ní. Domnívám se, že to, co bylo před touto událostí, myslím Awakening Europe v Praze, bylo jakousi přípravou, věrností v mále, vykročením s tím, co mám.

Na tuto "konferenci", jak by se po křesťánsku řeklo, jsem zprvu sama od sebe ani neměla záměr jet. Bylo to období, v kterém jsem kontaktovala všechny církve v České republice e-mailově s možností spolupráce při evangelizacích. Nabízela jsem jim pomoc v evangelizaci v jejich městě. A sestavovala internetové stránky, aby se o nás mohly dozvědět více. Hned po pár dnech se mi ozvaly čtyři církve, byla jsem z toho nadšená a měla hned argument na protivenství typu: "Církve v dnešní době spí.". Byla jsem naprosto šťastná, že pojedeme a pomůžeme jim. Ovšem další reakce na můj mail byla telefonická, a to přímo od hlavního koordinátora evangelizací při Awakening Europe, v které nás přímo žádá, abychom jim pomohli při vedení evangelistů, kteří při této příležitosti vykročí do ulic Prahy, a to většinou prvně v životě. Bez rozmyslu jsem to okamžitě přijala a doposud toho nelituji.

Musím říct, že toto bylo tak velmi silně vedené Bohem, že jsem si připadala, jako když se stanete ze dne na den prezidentem. Něco jako když vás Bůh chytne a postaví nahoru. Bylo mi jako rybáři, který objeví nedotčenou oblast, rozhodí síť a nemůže svůj úlovek

ani vytáhnout. Bylo mi jako, kdyby mě Ježíš chytl za ruce, postavil před kupu práce a pobídl, ať začnu. Pro mě to bylo jako zázrak. Jako potvrzení toho, že tato práce je skutečně potřeba. A všechny okolnosti byly připravené, Ježíš všechno zajistil a já tam tak mohla strávit čtyři dny, nasávat a úplně se změnit. Bylo to jako setkat se s bratry a sestrami, kteří to mají stejně jako já. Kteří jsou úplně na stejné vlně. Kromě toho jsem tam zcela a úplně řekla všemi oblastmi svého života, vůlí, osobností, vším své ANO Duchu svatému. To způsobilo proměnu. Můj názor je, že mnoho lidí může evangelizovat tak, jak je. Po nějaké době působnosti na poli záchrany druhých Ježíš sám doladí odchylnosti a nedostatky evangelisty. I já, když jsem byla na Awakening Europe, jsem cítila, že je ve mně Bůh mnohem více než dříve. Dokonce jsem cítila vnitřní uzdravení a vím, že teď mám jiné pohledy, vnitřní nevysvětlitelné postoje a pohledy, které jdou ruku v ruce se svobodou křesťana. Úplné osvobození a ujištění a přítomnost Boží.

Být dítětem Otce je to, co jediné si chci navěky zachovat. Musím říct, že za všechny výpravy bychom si mohli myslet, že jsme "někdo", že nás Bůh vyznamenal, ale my toto odkládáme s přáním, ať jediné, co zůstane, je vztah dítěte s Otcem. Pokud jsem Boží dítě, nemám žádnou vůdčí pozici, jsem jen dítě, které mu důvěřuje. Je v jeho domě a zůstává s ním a žije z něj. Mohu být i služebníkem, mohu pro Pána hodně odpracovat, ale postoj ať mám vždy takovýto. Otec všechno vede jinak, než bychom to my vedli, Otec pracuje skrze Ducha svatého, On posílá lidi, On vše nechává vzniknout, zatímco já se snažím dát podle své zodpovědnosti to, co mi svědomí říká, ale stále zůstávám pouze

dítětem toho nejlepšího Otce, který mě miluje. Jeho láska je jedinou cestou pro mě i pro ostatní. Nejde mi o organizaci a nějaké řízení organizace, jde mi o to, udělat mu radost. Boží náruč je pokrmem pro mě. On je mi vším a celé dny chci trávit s vědomím toho, že jsem s ním. On vše podává a já to jen dělám, raduju se z toho, jak příjemné dny s ním mám, ne z toho, kdo jsem. Nedívám se na své postavení, ale na ten úžasný vztah s Bohem.

Vyrůstala jsem v nekřesťanské rodině, ačkoliv moji prarodiče a jejich rodiče byli věřící lidé. Navíc se moje rodina velmi brzo rozpadla důsledkem rozvodu rodičů. Skrze to všechno jsem byla dítě, které mělo velmi dobře uspořádaný vnitřní svět. Nechtěla jsem své smutky řešit alkoholem, kouřením a dalšími neřestmi, místo toho jsem se často procházela vnitřkem svého srdce, řešila otázky a odpovědi. Přesto, než jsem se dostala k Ježíši, uběhlo dlouhých dvacet let. Tenkrát jsem se dostala k Martinovi, a ten mi o něm řekl. Pamatuji se, jak jsem jako malé dítě dlouho plakala nad představou, co bude, až nic nebude. Co se stane po mé smrti a jak vypadá to dlouhé nic. Naproti tomu, když jsem uvěřila, bylo mi jako kdybych přeskočila vysokou zeď na druhou stranu a vše dříve nepochopitelné pochopila. Po té se mi stal takový příběh, který vpustil Ježíše do mého srdce. Jeli jsme do Západních Tater, do pohoří Roháčů. Bylo to krátce po mém uvěření v Pána Ježíše. Roháče jsou pohoří, které většinou tvoří táhlé kopce a hřebeny porostlé trávou s dalekým výhledem. Ovšem Ostrý Roháč, jejich nejvyšší hora, je charakterově úplně jiný. Je to kamenitý vrchol s propastmi přímo pod nohama, výhledy a špičatými kameny, pod nimiž je už jen strž dolů. Ačkoliv jsem sportovně nadaný člověk, strach se mě zmocnil. A to velmi silně. Zhruba v jedné třetině

nebezpečného přechodu nejvyšší hory jsem se skutečně zasekla, před očima jen černo a po tvářích slzy a slzy a slzy. Jít zpět bylo nemyslitelné a my museli do noci být zase v údolí. Byla jsem na pokraji svých sil i duševního bezpečí. Bylo to opravdu strašné. V tu chvíli Martin nevěděl co se mnou, až ho napadlo říct mi: "Mysli na Ježíše.". V tu chvíli, kdy to vyslovil, jsem v té černotě před mýma očima, v duševním uzavření, spatřila toho dobrého Pastýře, Ježíše, otočil se na mě a potom kráčel přede mnou a já jako ovce za ním, krok za krokem, šouravým krokem, skrze ty nejhorší přechody mě provedl. Na prvním zaobleném travnatém kopečku bez kamenů a srázů dolů jsem poklekla a od té chvíle už celá patřila jen jemu. První neděli po této příhodě jsem stála uprostřed shromáždění v Domku Na Sboru v Kunvaldu a byla tam přivítána jako doma. Po zhruba deseti letech křesťanského života jsem potom začala evangelizovat a po roce se ocitla na této konferenci, která křičela do mého srdce: "Europe will be saved. Evropa bude spasena." a stála tam jako ten, kdo v službě pro Pána našel své životní zaměření. Uprostřed všech těch nadšených lidí, rozhodnutých, že půjdou a pro Krista udělají všechno, co si bude přát, jsem stála jako ten, kdo už nemůže žít jinak. Jako ten, kdo chce být součástí Kristova obrovského díla na zemi.

Jako evangelizační skupina jsme tam dostali kolem čtyřiceti lidí, kteří s námi šli do ulic a začínali tak svou cestu záchrany druhých po vzoru Ježíše. Byly nás tam stovky. Svolávali jsme si každý svou skupinu. U té vši organizace, vzájemné komunikace, spolupráce s průvodci, rychlého dostavení se na nám určené místo, Kampu, jsme si museli zachovat to hlavní - Kristovu svěžest. Ještěže k tomu stačí jedině, Kristova věrnost. V chvíli, kdy jsme stáli před vstupem do parčíku, za zády Vltavu, zavřeli oči a modlili se, byl

tam, v každém z nás, naše připravenost k záchraně druhých nesla jeho přítomnost. On je věrný, nenechal by nás v tom. Rozdělujeme se na skupiny po vždy jednom anglicky a česky mluvícím, a vyrážíme do přelidněné oblasti Prahy. My osobně jsme měli několik odmítnutí i láskyplných rozhovorů, ale nejsilnější zásah byl tam, kde byla největší potřeba pomoci, a to u pouliční uklízací služby, kde jsme narazili na Roma, který řešil otázku svojí identity v této republice. Zlomovou oblastí v tomto rozhovoru byla skutečnost Ježíšovy lásky k němu, kdy se ho Ježíš silně dotkl a on má slzy v očích. Další skupiny jednaly podle svých schopností také, vím, že viděly i na vlastní oči uzdravení ruky, a mnoho vstupenek na konferenci bylo rozdáno. Druhý den vyrážíme znovu, výsledky jsou podobné, uspokojující. Jsem ale unavenější, a ačkoliv bych si moc přála více rozvádět rozhovory, nedaří se mi víc než předat kus lásky a k tomu vstupenky. V některých očích vidím otevřené srdce, hned se za lidi modlím, protože mi leží na srdci a vím, že Pán je věrný. Skrz tyhle dva dny evangelizací jsem nesmírně vděčná za tým, který jsme měli, za to, jak jsme mezi sebou navzájem vycházeli, podporovali se a doplňovali. Podle mé představy tým znamená být jeden druhému oporou a milovat se navzájem, chápat se a dokázat ustoupit a zachránit tak vztahy. Do našeho týmu patří vlastně každý, kdo s námi chce jít a kdo touží evangelizovat. Bůh pracuje na každém z nás a nemá výhrad. Jsem také vděčná za modlitební tým a naše domovské sbory, neboť ty s námi táhnou a podporují nás. Nebyli bychom schopni toho, co jsme, kdybychom je neměli. Vážím si každé modlitby, každé podpory, každého vlídného slova a každé možnosti mluvit a sdílet se, i každé finanční podpory. A tak, jako v každé spolupráci a vztahu, čím častěji se lidé zúčastňují, tím více s

nimi počítáte. A tak se postupem času tvořil a dotváří se stále náš tým. Ten však vznikl na jednom velmi silném kořenu, a to je to, že každá evangelizace má význam, i kdyby šel pouze Ježíš a ty. Respektive když s námi půjde Ježíš, vždy to má význam. On je ochranou, silou, láskou, On z evangelizací dělá dobrodružné výpravy a příjemné výlety, počítá však s naší odvahou a očekává, že pro něj něco uděláme. Kolikrát jsem přemáhala vlastní vůli, strach, nedostatečnost a nedokonalost. Často jsem sama sebe zklamala. Často jsem couvla a bála se. Uvědomění toho, že ten vynechaný člověk bude další roky bloudit, že zrovna on nebyl hoden, abych mu o Kristu řekla, že kvůli tomu bude dál trpět v tomto zlém světě, jen pro to, že já jsem se bála, nebo couvla, to uvědomění mě vedlo dál. A díky Bohu za to, že jsem nemusela jít sama, protože když nás je víc, lépe se vše překonává a odvede se mnoho práce pro Pána.

Praha tiše nechávala procházet ty, kteří nesli to podivuhodné světlo a sílu "hukotu z nebe". Bylo to slyšet i fyzicky, kamkoliv se rozhlédnu, mluví se o Ježíši, v metru skupiny lidí zpívají chvály Ježíši. Mnoho lidí září mocí Ducha svatého, a tak jako by přitahovala bílá černou, vychází k těm, kdo jsou ještě smutní a neznají to, co pro ně Ježíš udělal. Vltava uhání ve svém nekonečném koloběhu svou dlouhou cestou do moře, má pořád svojí sílu jako za dob našich předků, jí to nevadí, ona neřeší čas. Říkám si, kolik stop se tu už otisklo, kolikrát se zvířil prach tak, jak lidé prochází svými životy. Vybaví se mi příroda Adršpašských skal, kde jsme viděli úzkými uličkami procházet velké množství lidí, jeden za druhým. Při pohledu do jejich tváří, kdy jeden za druhým jdou bezmyšlenkovitě, mi do hlavy přišla myšlenka, jak to

asi vypadá, když jeden za druhým směřují do pekla. Kdo je zastaví a otočí jejich kroky ne dolů, ale nahoru?

V Praze to bylo jako spojit se s tělem Kristovým na společné práci pro Pána a ve společném záměru, začít žít pro něj a vědět, že nejsme sami. Byl to velký začátek, něco zcela nového, po příjezdu domů, jsem jen přehodila věci a odjížděli jsme na dovolenou k Baltu, takže jsem se během dalšího dne dostala do Polska. Vše, co proběhlo ony čtyři dny v Praze, se pomalu usazovalo dolů do mého nitra, nechala jsem to uvnitř a šla dál. Navazující dny dobrodružství a nových pohledů otvírají mé srdce a opět hledám Pána. U toho vidím tolik lidí, kteří snad i znají Pána, ale bloudí uprostřed toho všeho. Polsko je křesťanská země, uprostřed ní jsou vyznání Ježíše Krista jako Pána nad Polskem na billboardech, kostely jsou plné, ale kolik srdcí ještě bloudí. Mám zde skvělý pocit, lepší než v Čechách, je to čistá země, projíždíme a snažíme se lidem alespoň říct pozdrav: "Bůh ti žehnej.". Nejsem ale připravená a neznám jejich jazyk, přesto to lidé cítí. V posledním bodu našeho objezdu této krásné země až vysoko na severu, tam, kde jsou tuleni a kosatky, tam, kde slunce vychází hodně nízko nad obzorem a vane tam čerstvý svěží vítr od Severního ledového oceánu, stojím s pokojem v srdci. Zním ten pocit z jachtingu, kterým jsem částečně prošla, znám ten pocit, proč to lidé dělají, říká se tomu vnitřní svoboda, nekonečný oceán, slunce, moře a vaše srdce, které jako by se tam najde. Víím ale, že i v tomto je prázdnota. Proto už nikde nechodím bez Ježíše. Jedno místo nahoře na severu bylo plné nemocných lidí, i u kostela bylo cítit značné dusno. Později jsem se dívala, že je to místo ústavu s nemocnými lidmi. Napsala jsem si ho do sešitu a chci se tam

vrátit, ačkoliv to nebylo nejhezčí místo celé naší dovolené, ale ti lidé tam jsou a čekají na svůj zážrak.

Uvědomila jsem si, že jako Češi nemáme být na co pyšní. Uvědomila jsem si, že pýcha je stavění sami sebe na vyšší pozici, ačkoliv k tomu nemáme jediný důvod. Pýcha stojí vlastně na ničem, vyvyšuje se sama, nemá jediný podklad k tomu, abychom si mysleli, že jsme v něčem lepší. Nádech této země nebyl o pýše a odtazičnosti, jakou znám z Čech, ale byl o jednoduchosti, vztazích a bezelstnosti, které místo bez pýchy naplňují. Moc se mi tam líbilo.

Praha, jako střed Čech, nesoucí dějiny, i nad ní nedotknutelné mraky propojující jí s celým světem. Kopeček, na kterém na začátku byla jen první osada, teď v rovině světa dostačující všem úrovním, ba dokonce má velkou historickou hodnotu. A přece tu žijí docela obyčejní lidé jako všude na zemi.

Když se člověk dostal na území Hospodinovo, musel nutně cítit požehnání kolem sebe, ještě ani nepotkal jeho požehnané lidi, ale ta Boží krajina sama, ten pokoj Boží kolem, ho jistě zaujala a konejšila, chtěl zůstat v jeho přítomnosti. Mohl ležet a prociťovat ten pokoj. Mohl říkat: "To je fajn, to je fajn, to se mi líbí.". A mohl si v tom libovat. Stejně tak mohl pokračovat požehnanou zemí dál, nacházel stopy požehnaných lidí, Hospodinovy oltáře a památné sloupy. A pak potkal samotný Boží národ, mohl cítit sílu v jejich zákoně, sílu v jejich přítomnosti, spravedlivou Boží pravici nad nimi a požehnání, které mají. Mohl zůstat stát a všechno to obdivovat, toužit po tom a dělat všechno proto, aby to měl taky. Mohl po tom toužit a hledat to, mohl stále hledět na ty tváře obdivuhodně a mohl je začít uctívat pro stopu Boha na nich.

Dokud ale nezvedl hlavu přímo k Hospodinovi, dokud se nepoklonil přímo před ním, dokud opomíjel jeho jako zdroj toho všeho, pořád ještě nebyl na konci své cesty. Proto i my, mnohdy užaslí Boží přítomností, Božími služebníky, projevy Boží moci, zázraky, krásou Božího království, jednou budeme muset zvednout hlavu, nechat to všechno krásné kolem sebe proudit a soustředit se pouze a pouze na něj, JEN NA NĚJ.

Kapitola II.

Dobruška - Autorita jména Ježíš

Odpovědí na můj email s nabídkou pomoci při evangelizaci bylo více, a tak jsme se vydali do dalších měst v České republice tak, jak se nám ozývaly církve s žádostmi o pomoc. Ještě před Awakening Europe jsme se byli domluvit s místní církví v Dobrušce na společné evangelizaci.

A tak první výjezd po Praze byla Dobruška. Ze středu České republiky jsme se nejprve vydali na východ. Je to malé čisté město, které ten den jako by bylo na půli cesty mezi dobrem a zlem, příklánějící se spíše k dobru. Byl tam klid, až skoro vesnický klid. Povídání babiček v podloubí. Lidé sedící na lavičkách. Tichá věž uprostřed. Paneláky plné tichých pilných lidí jako jedno velké mraveniště, bzučící uvnitř, ale přesto tolik tiché. Sešlo se nás tam kolem deseti spolu s místními členy církve, kam mohli být lidé směřováni. Rozdali jsme si evangelizační letáky a dárky, rozdělili se po dvojicích a vyrazili každý do jiného koutu tohoto města.

Tak, jak jsme se rozdělili, nemůžu popsat zážitky všech, pouze ty mé. Mohu říct, že všude naleznete lidi, kteří mají hluboko v sobě lásku k Bohu, ale nenašli cestu do církve. Hned první člověk, kterého potkáváme, si s námi dlouze povídá, má mnoho otázek a otvírá nám svůj příběh života. Má rudé oči od pláče a nechává si požehnat. Dostává od nás Bibli a pozvání do sboru, modlí se s námi Modlitbu spasení. Hned vedle stojí Vietnamec, kterému dáváme DVD s filmem Ježíš v jeho jazyce. A pokračujeme dál. Necháváme malé kartičky na lavičkách s krátkým veršem a odkazem na webové stránky, kde se mohou dozvědět více.

Zacházím do obchodu s pečivem a dávám usměvavé prodavačce dárek, pak odcházíme do blízkého parčíku, kde mladá rodina přijímá Nový Zákon a otec ho hned lačně otevírá. Mezi tím mladá moderní slečna odmítá a dvě dámy také. Pak pokračujeme dál, kde mladík odmítá s tím, že ho kostel velmi zradil, tak se snažíme vysvětlit a poradit mu, aby Boha hledal osobně, ne v kostele. Přijímá tedy další odkazy, ačkoliv jeho přítelkyně je odtažitá. O kousek dál si hrají asi devítileté děti, běžím tam jim dát malé letáčky se zvířátky a odkazem na webovky. Radostně přijímají a já mám pocit, že je zaseto. Vracíme se zpět na náměstí a potkáváme lidi, kteří už potkali před námi druhou evangelizační dvojici, mají však ještě otázky, tak se s nimi znovu bavíme a vše vysvětlujeme. S radostí zjišťuji, že již přijali Pána Ježíše s dvojicí před námi. Po té pokračujeme ke starší dvojici katolíků, kteří nás tvrdě odmítnou, možná jsme přistoupili špatně a připomněli jim jehovisty. Tak se za ně modlíme, alespoň bez nich. Přicházíme k mladým sedícím na lavičkách a dostávají od nás také letáky se zvířátky, na které - jsem se dozvěděla později - potom navázal další z nás a mluvil s nimi hlouběji. Pak ještě dva potetovaní mladíci, kteří opět potkávají nás i další, a jsou značně osloveni přítomností Ducha svatého. A takto dál a dál. Míříme k dětskému hřišti, kde nám vstříc vychází žena o holi. Modlíme se za její uzdravení a ona je velmi překvapená tím, co zažívá, říká, že jí ještě nikdo nikdy takto nevyšel vstříc, že to ještě nezažila. Pak další starší paní, které se modlíme za kyčle, a ona přijímá uzdravení. Máme velkou radost. Pokračujeme do obchodu s potravinami, kde dáváme opět vietnamské DVD. A vedeni Pánem se zde scházíme všechny tři naše skupiny, ačkoliv jsme se takto vůbec nedomlouvali. Teď už jako tlupa potkáváme bratra, který chtěl jít původně s námi, ale

něco mu to překazilo. A tak mu všichni dohromady žehnáme, také celé jeho rodině a věříme, že budou mocně sloužit Pánu. A takto další a další. A to jsem popsala pouze to, co jsme zažili my, ostatní dvě skupiny stejně pilně pracovaly. Zasáhli jsme takto během ani ne dvou hodin tolik lidí. Pokračujeme dále návštěvou sestry v Kristu a modlíme se za její dceru. Prostoupila mě velká láska k ní, a tak se skutečně vydáváme v modlitbě a toužíme vidět zázrak. Nevidíme ho tam však přímo. Později jsem však pochopila, že zázrakem bylo pro ni setkat se s Ježíšem a projevit a ukázat lásku, která jí osvobodí a zajistí ve všem a uzdraví. V mé mysli však zůstává zdravá, a já ji miluji jako své dítě. Když tam odsud vycházíme značně zdrceni, Pán zdrcen není, neboť nás neochvějně vede dál. Kráčíme ulicí, teď už jen sami bez místních, kteří museli už domů. V tom všem zamyšlení ještě si všímáme něčeho podivného. V prvním patře panelového domu stojí na zábradlí velmi roztěkaný pán a chystá se skočit. Ve zděšení se mu v tom snažíme zabránit. Jeden po druhém v mocném jménu Ježíš přikazujeme, aby se vrátil na balkón. Jsem úplně rozklepaná a nejsem sama, celý tým to řeší velmi vnitřně. Navíc s námi byly i děti, které se chovaly možná neklidněji z nás všech. Voláme hasiče, několikrát mi hlavou proběhne, jak bych si vyčítala, kdybychom ho nezastavili. Začínají se sbíhat lidé z okolí, a celá ulice slyší naše: "Neskákejte! Ježíš vás miluje, váš život má velkou cenu.". Později zjišťujeme, že tento pán s tím má problém už delší dobu, že i hasiči už to tolik neřeší, a dokonce jsme slyšeli názor, který byl velmi laxní k tomuto pánovi. Lidé jako kdyby se nezamýšleli nad jeho životem a neměli soucit. Oproti tomu my tam stojíme jako někdo nový, kdo se ho zastal. Město má o čem mluvit. Přichází k nám muž, kterého jsme potkali při obchůzce

městem, ale on nás odmítl, teď pochopil, že máme dobré srdce a přišel k nám. Zjistili jsme, že je to velmi zapálený křesťan a on i jeho děti se stávají našimi přáteli. V kruhu se potom modlíme držíce se za ruce za toho ohroženého pána, aby ho Bůh osvobodil, a aby od něj odešlo všechno zlo. Potom již značně unavení, ale rozradostnění radostí shůry, končíme a vracíme se kolem osmé hodiny domů.

Teď, když to píšu, téměř na konci celého roku evangelizací v České republice, vidím Pánovu práci. Vidím, že naše kroky změnily mínění místních. Vidím, že jsme byli příkladem a vidím, že to vše změnilo všeobecný názor na křesťany, změnilo to názor i na naši ateistickou zemi - jak mnozí uvádějí. Teď už to není pravda, byli tu křesťané, my jsme je viděli, a hlavně viděli jsme Pána v nich a viděli jsme lásku v akci, jednání Krista, který zasahuje. Víím, že mínění v tom městě se změnilo. Mnohá srdce byla zapálena pro Pána, a to ještě nevidíme, jak to vše v tom městě pokračovalo dál. Nevidíme pokračování, ale vííme, že jsme změnili lidské životy. Že dlouho hledající našli, že konečně někdo dal řešení do jejich situace.

Jsem ochotna takto Pánovi věřit, neboť On se k tomu skutečně přiznává. On si váží všeho, co pro něj děláme. Je to jeho práce a vždy se modlím, aby si to dobré ovoce vzal a to, co bylo špatně, aby smazal. A On ví, že mu věřím. A On je ten, kdo dělá ty zázraky. On se těch lidí dotýká tam hluboko uvnitř nich, kam my nevidíme.

Vidím před sebou tváře lidí, které jsme tam potkali, ty výrazy, ty změny životů, to, že někdo našel, po tom, co tak dlouho hledal. Bylo odpracováno mnoho práce na vinici.

Kolik je skryto v jednoduché práci pro Pána. Uvědomuji si, že stačí málo, přijít s otevřeným srdcem před Pána, milovat ho, a potom jít a udělat to, co si myslím, že je správné. V těchto jednoduchých melodiích srdce se skrývá skutečná hloubka. Jen sebereš, co máš, a jdeš s tím, co máš. Dáš to, co máš. V tiché důvěře, nebo bez důvěry, zkrátka se sebereš a jdeš. Zpětně potom ti Pán ukáže, kolik nádhery v tom bylo, jak moc počítal s naším odevzdáním a zazní ti před očima ta melodie, která láme srdce, obyčejné vyjádření vděčnosti, s hloubkou lásky, obyčejné vykročení láme dějiny.

Chtěla bych podpořit každého, kdo má být i sebemenší plán pomoci druhým ve své hlavě, aby měl odvalu a vykonal ho. Může to být jednoduché oslovení člověka, za kterého se již dlouho modlíme. Může to být pomoc nuzným, kterým se u toho zmíníme o Pánově oběti za nás. Může to být malý byt i nesměle předaný dárek, kterým druhému předáme lásku. Může to být akt, kterým v sobě vyvoláme soucit, neboť soucit způsobuje velké činy. Velký čin v očích Božích je i naše jednoduché sklonění se k tonoucímu. Může to být jednoduchý nápis Ježíš na upečeném koláči. Může to být triko s nápisem Ježíš a naše připravenost o něm mluvit. Může to být tužka s nápisem 'Ježíš tě miluje'. Může to být pár vět, které jen tak přimícháme do rozhovoru. Může to být slůvko 'díky Bohu', které prostě začneme používat. Může to být příslibení modlitební pomoci našim přátelům. Může to být cokoliv, čím oslavíme Pána. Sdílení evangelia se meze nekladou.

Kolem nás je mnoho tonoucích. Jen tak nevypadají. Jsou mnohdy spíše zlí, než zoufalí. Vypadá to, jako by měli všechno. Ale my musíme pochopit situaci z nebeského pohledu a zamilovat se do nich tak, že se je bok po boku s Ježíšem rozhodneme zachránit.

Malý pejsek, který přebíhá ztracen uprostřed ulic,... koukající poplašeně do lidských tváří. Kdo si ho všimne? Kdo z nich, kdo z těch tichých tváří na něj zaměří svůj zrak? Kdo vydá hlásku? Kdo začne uvažovat o jeho zoufalé situaci? Kdo nabídne pomoc? Pomalu se příkrčí bez naděje na záchranu. Kdo nabídne to, co má? Kdo se uskromní a podělí se s trochou tepla a každodenního jídla? Je to příliš velká oběť? Kdo odloží všechny své starosti a pomůže odstranit starosti těch, kteří mají nedostatek?

Čím víc nejsme lhostejní k druhým, tím více procítáme a všímáme si zoufalých lidí kolem nás.

Autorita jména Ježíš dokázala obracet lidské životy. Temnota musí odcházet a světlo zabírá její místo automaticky. Bez autority jména Ježíš bychom neměli žádnou účinnou zbraň a stáli bychom jako níz proti plně ozbrojenému nepříteli. K této autoritě patří také naše víra. Pokud vyřkneme jméno našeho Pána, musíme také věřit v jeho neskonalou moc. Musíme vědět, že On na to má. A že je s námi. Jeho objetí a to, že nám kryje záda, je něco bez čeho bych nebyla schopná dál jít. Bez jeho přítomnosti a ochrany bych byla hned zraněná, nevěděla bych jak dál a nemohla bych lidem dosvědčit, že je Bůh živý. Skrze to, že se Ježíš projevuje, lidé mohou vidět, poznat a uvěřit. Bez jeho pomoci si to nedokáží představit.

A proto musíme počítat s Boží pomocí. Vydat Pánovi své srdce a svěřit mu závažnost situace kolem nás, a pak mu předložit svůj plán jak to změnit. Být s ním a čekat jak nás On povede.

Hospodin hledá muže a ženy víry. A pokud my hledáme nejprve Boží království a dáváme do toho všechno, nezakládáme si na majetcích a svých věcech, ale naopak jsme je schopni pro Boží království vydat, tak On odpovídá svou přítomností, sestupuje mezi nás a dělá to, co zaslíbil.

Není potřeba hned všechno rozdat, ale je potřeba všimnout si nouze a pomoci.

Na začátku u mě doma ležela jedna malá kupka evangelizačních materiálů, za které jsem měla zodpovědnost,... přece je tam nenechám ležet, když je vydali lidé, kteří počítali s tím, že se dostanou do rukou ztracených.

Řekla jsem si, že je musím rozdat. Že se musí dostat alespoň na sedadlo autobusu, aby na to někdo aspoň kouknul. Že prostě musím najít místo, kde si je nějakí lidé vezmou. A pokud potkám někoho, kdo by byl ochoten si je vzít, tak mu je dám. Na začátku byl seznam mojí rodiny, které jsem dlužila zprávu o Kristu. Vždyť jsou to právě ti, kteří když zemřou, tak se nejvíce spoléháme na to, že se s nimi sejdeme v nebi.

Na začátku to bylo velmi odhodlané vykročení do ulic, kdy jsem až křečovitě myslela na Ježíše, ne na sebe. Bylo to hluboké odhodlání se, že už dál nebudu čekat.

A s dalšími zkušenostmi se z toho stala služba lásky. Protože ta láska tam byla i na začátku, jen tam byl zároveň i strach.

Jsem celkově hodně nadšený člověk, baví mě udělat akci, při které se sejdou lidé a pomáhají druhým. Baví mě být v tom hrdina, překonat sama sebe a projevit se k druhým v lásce. Natáhnout k nim pomocnou ruku. Na začátku jsem to dělala ze svého donucení, pak z lásky, a teď se cítím tak, že půjdu s Pánem dál, protože s ním chci být.

Asi jsem to ani neorganizovala já, prostě vždycky byl nápad a ten se nějakým způsobem zrealizoval. Někdy se mi ani nechtělo, ale někdo řekl: „Půjdem evangelizovat?“ a já prostě šla. Možná mě tiše Pán vyzýval, protože věděl, že půjdu. On to před nás všechno klade, protože zná naši vůli, že je jednotná s ním. Někdy jsem měla plán a směle ho řekla, jako kdybych se třeba právě ptala, jestli si můžu koupit boty. Prostě jsem řekla: „Strakonice nás žádají o pomoc, pojedeme tam.“ A pak kolem mých uší prolétlo mnoho vět od lidí, kteří si to nedokázali představit. Ale Pán ano. Měla jsem tam možnost říct několikrát, že to rušíme, ale neměla jsem proč. Za to patří díky jen mému Pánu. Přešli jsme takto mnoho natažených lan přes propast a nikdy jsme nespádli,... On nás držel. Je to jeho cesta, On vás povede, musíte jen opravdu chtít jeho vůli. Stačí mít evangelizační materiály, přátele, kteří do toho s vámi půjdou a církve pro následnou péči. Předstoupit před Pána a říct: „Tady jsem, pošli mě, půjdu já.“

A pak vykročit s vírou, že On je s vámi. Nic víc není potřeba, evangelium funguje samo.

Kapitola III.

Česká Třebová, Ústí nad Orlicí, Lanškroun, Svitavy - Láska s Ježíšem

"Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou." řekl nahlas, "A ještě tady: 'Miluji tě vroucně, Hospodine, moje sílo.' S Bohem můžeš mít vztah, vnitřní, chápeš?" pak vstal. John koukal do těch řádků, "Ty máš s Bohem vztah?" podíval se na něj.

"Jo." řekl, uchopil ptáka a začal podrobně zkoumat stav křídla.

"Jak jako? Povídáš si s ním?" přiblížil si Bibli blíž k očím.

"Ano, Bible mluví o lidech, kteří měli s Bohem vztah a o Bohu samotném." řekl a posadil si sokola zase na ruku, ten se protáhl.

"Chceš říct, že mě slyší?" skoro až udiveně John natáhl hlavu směrem k němu.

"Jo, slyší." řekl Saxo a ani se na něj nepodíval. "Můžeš s Ním mít takový vztah jako pták se svými křídly. Ty jsi ten, kdo vnímá pohyb, a On tě nese. Bez Něj zemřeš. To je jediný způsob, jak my, lidi, můžeme létat, tak, aby to bylo zcela přirozené. Letadla teď nemyslím, to je něco jiného, to se tomu moc nepodobá. Létat, to je něco jiného, to musíš cítit." řekl a snad jen pro tu vizi vyhodil ptáka do vzduchu: "Zkus to, leť!", zavolal na něj. Pták poplašeně zamával křídly. Okamžitě našel pohyb vzduchu a opřel se do něj, masa vzduchu ho zdvihla. Saxo se vzrušeně zasmál a nespouštěl z ptáka oči. Ten zapískal a Saxo vytušil, že v tu chvíli koukal na něj. Po vteřině narovnal hlavu zpět a řekl: "Vidíš, dal jsem mu svobodu. To samé dává Bůh tobě. Měl jsem toho sokola rád," podíval se znovu do oblak, "jak bych si přál, aby zase přiletěl." putoval zrakem po nebi, "to je jako my, záleží jen na nás, jestli

svého Osvoboditele zase vyhledáme a budeme s ním mít vztah.", pak si sedl zpět na své místo. Bylo zjevné, že ho to mrzí, už nikdy svého malého kamaráda neuvidí, ale jeho svoboda byla víc než ho vlastnit.

Okolní města v blízkosti našeho bydliště jsme v minulosti navštěvovali s evangeliem nejvíce. Naše domovské město Žamberk nás samozřejmě potrápilo nejvíce, ale byli jsme tam nejčastěji. Úplné začátky v tomto městě byly plné dodávání si odvahy a lámání všech protivenství, často vítězné křičení na dodání si odvahy a hlasité chvály, modlení se a žehnání tomuto městu, a potom tiché a pokorné vykročení, zvažování každého kroku a mnohdy procházení města třikrát než jsme někoho vůbec oslovili. Ale stále jsme pokračovali. I já jsem po přijatém žehnání přímo na ulici prolomila svůj strach ze známých lidí a nakonec zjistila, že s nimi se právě mluví nejlépe. A že vůbec nevádí, když vědí, že jsem věřící. A také skutečnost, která se staví proti protivenství typu: "Lidé nemají křesťanství rádi.", a tím je skutečnost, že lidem nevádí bavit se o křesťanství a duchovních hodnotách. Vnímám, že to, že lidé vědí, že jsme křesťané, a že v tom městě působíme, mění jejich pohledy. Přijímají křesťanství, a jak rádi přijímají skutečnost, že se za ně tito lidé modlí. Křesťanství je živá řeka a všichni ji cítí, jsou lidé i proti, ale ti se většinou vytratí, protože Ježíš je silnější než satan. Vnímám křesťanství jako výsadu, často už i tak, že ji lidé chtějí objevit, chtějí mít tu výsadu vítězného života taky. Proto je čestné být světlem ve svém městě. Lidé si vás váží, to je skutečnost. Prošli jsme takto Rokytnici, Vysoké Mýto, Letohrad, Žamberk, Ústí nad Orlicí, Lanškroun, Svitavy, Rychnov nad Kněžnou a ostatní okolní

města, a to několikrát. Vždy jsem se snažila navázat vztah, nebo alespoň poznat místní církev. Chtěla jsem, aby se zapojili. Chtěla jsem, aby místní měli kam chodit. Chtěla jsem také, aby lidé věděli, že v jejich městě je schopná církev, kde můžou najít útěchu, pomoc i zázemí. A v tom jsem byla vždy bezelstná, nezjišťovala jsem dopředu, jaká ta církev zrovna je, neřešila jsem její minulost, měla jsem absolutní důvěru. Neřešila jsem mezidenominační rozdíly. A musím říct, že za celou tu dobu našeho působení jsem si prošla velkým procesem, kdy jsem byla mnohdy zraněná a přivítána s podezřením, mnohdy nepochopena. Vnitřně mě trápilo skrze všechny ty evangelizace, jak na tom církve v České republice jsou. Trápila mě nevraživost, nezáměr o druhé, trápilo mě jít a být podezírána, trápila mě nedůvěra mezi církvemi, trápilo mě nezaměření se na Ježíše, ale na naše vlastní organizace. Cítila jsem se tak odcizeně, tak nepříjatě, tak bez lásky na půdách církví. Skrze to všechno "bahno", které se kolem mě začalo stahovat, čím více jsem si všímala temnoty bratrské nelásky, jsem se začala více a více uzavírat do sebe s miliónem otázek v hlavě, které ani nešly definovat. Bylo to nepopsatelné bahno a zmatek a vůbec žádná jasná cesta, kterou nám Ježíš nastolil. Vracela jsem se s bolestí na srdci, před očima výsměchy lidí nad evangelizací. Závěr je takový, Ježíš mě z toho uzdravil, můj niterný vztah s ním, jeho přijetí mě za dceru, o kterou s láskou pečuje, mi dalo odpověď. Na tak zoufalou žádost, tak silná odpověď. "Já tě miluji." Ježíš je mou jedinou odpovědí. Ježíš sám je ta cesta. Ježíš sám je mou nadějí. Na poli církví se nevyznám, nerozumím tomu, ale On je tak jasný, tak přehledný, v něm není žádný zmatek. Všem církvím jsem odpustila jejich přístup, a věřím, že jsou na tom už teď o mnoho

lépe, vždyť se jich Ježíš dotkl skrze náš upřímný přístup. Víím, že tam, kde působíme, jsou výsledky, každá vaše snaha má výsledky. A Ježíš mění svět. Vzhledem k tomu, že stav v církvích byl velmi záporný na evangelizace, pokoušeli jsme se lidi z této oblasti našeho domova směřovat k nám do Kunvaldu, ale víím, že je to pro ně dost daleko. Místní církve nevychází, za celou dobu jsem neviděla jediného z nich venku na ulici, kromě zmínky o jehovistech. Dělalí se miliony akcí, některé z nich úplně úžasné, ale mnohdy postrádají důležitý prvek, to hlavní proč to děláme, a to je osobní sdělení evangelia, sklonění se k jedinci a řešení jeho osobní situace. Jeden po druhém, pokud jim pomůžeme, stanou se nám dětmi, naše rodina bude růst.

Tato menší města pro nás znamenala jakousi cestu. Šli jsme skrze ně a hlásali pravdu, oslovovali lidi. Bylo důležité je zasáhnout. Teplý tichý vítr vál ulicemi. Bylo teplo a klid. Tyto cesty byly pokojné. Bůh nám posílal lidi, kteří o něm potřebovali slyšet. Byli jsme tam jako ti, jejichž kroky jsou vítány. Bylo jasné, že Bůh tam byl s námi. Temná místa, mnohdy jsou temná proto, že tam jsou svázaní lidé, se rozjasňovala. Za námi byl klid. Vzpomínám na ta místa jako na místa, která miluji. A na lidi, které jsme potkali, jako na přátele. Láska s Ježíšem v těchto městech způsobila mnoho zázraků. Ježíšova přítomnost byla zdrojem záchrany pro druhé. Přála jsem si jedině, jen ať myslím na Ježíše a ať On jde s námi. Na každém kroku jsem mu říkala, že ho miluji. Jen skrze jeho lásku můžeme dávat lásku druhým. Jen sami milovaní, můžeme milovat druhé. Vykročili jsme do těchto ulic kromě pár výjimek bez doprovodu místních. Ta města nám ležela na srdci a nemohli jsme dále čekat. Náš modlitební tým stál s námi a byli jsme naprosto

chránění. Začali jsme evangelizovat za pomoci letáků, později jsme se naučili oslovit člověka bez pomocných materiálů a co nejrychleji dojít ke sdělení záchrany v Kristu. Každá evangelizace byla jiná. Někdy přímo záříme a téměř na potkání žehnáme lidem, čišíme láskou k nim a oni otvírají svá srdce během chvíle. Takové evangelizace jsou plné uzdravení. Někdy jen neseme letáky. Někdy si vybíráme příjemné lidi. Někdy začneme tím, že oslovíme cizince ve městě. Je mnoho způsobů a všechny fungují. Vždy si Bůh sestavil skvělý tým a rozdělil nás tak, abychom si vyhovovali. Také nás mnoho učil. Chci zde zmínit jedno z hlavních svědectví z evangelizací. Bylo to skoro na začátku našeho působení. Měla jsem za sebou úplně nejbližší okolí mého bydliště a Bůh mi ukázal na další město, které chtěl zasáhnout. Pak si vše úžasně vedl, až mi z toho oči přecházejí. Začala jsem jednat s místní církví, přijela na jejich skupinky a mluvila o evangelizacích a mém osobním svědectví. Začalo to jednoduše tak, že jsem přijela na jejich shromáždění, že se zeptám a uvidím, co Pán otevře. Hned mi vyšel vstříc jeden bratr, kterého si velmi vážím při našich evangelizacích. Má úžasné srdce a je tolik čistý. Začali jsme jednat o evangelizacích a já ten sbor navštívila asi čtyřikrát. Do toho města jsem jela nejdříve sama zkusit rozdávat a hned měla svědectví, že i tam to jde. Bavila jsem se s nimi mnoho a vydala mnoho úsilí na to, aby vyšli. Nabídla jsem jim pomoc, a očekávala s velkým nadšením, že do toho s námi půjdou. Odezva však nebyla, nakonec jsem odjížděla s tím, že pokud budou mít zájem, ať se mi ozvou. Vnitřně jsem to zabalila. Pán však dělal velké věci. Vzbudil toho bratra, který mi vyšel vstříc, on přijel k nám do sboru, potom k nám na návštěvu a na konci domluvil evangelizaci takovou, že v tom městě se sešly dva sbory a další zástupci církvi

a my tam stáli v kruhu uprostřed náměstí a modlili se ve velkém shromáždění a potom tam během dvou hodin rozdali dvě stě evangelizačních materiálů. Byl to pro mě zázrak a průlom. Chválila jsem Pána a viděla jeho cesty. Pochopila jsem, že to není tolik o lidech, ale o tom, že Bůh vidí naši snahu a hýbe skutečnostmi. On hledá víru, vykročení, a sám dává průchod. Je mocný, živý, a vidí každé naše počínání. Ten bratr potom s námi byl v Praze a já byla tolik šťastná, že si ho Bůh používá, že má tak velký potenciál a věděla jsem, že žádná má snaha nebyla marná, a že i nyní jeho život je jiný. Bylo to tak krásné, jako když se vylíhne motýl. Taková svoboda na jeho tváři šla vidět. Měla jsem velkou radost. Dalším zážitkem Pánova působení a neskonaleho vedení - mám tolik důkazů o tom - byl zážitek v malém městečku Orlických hor, kde jsme úplně ve svých začátcích, téměř bez zkušeností, oslovili početnou skupinu mladých lidí v čele se svým vychovatelem. Oni byli naprosto otevření, a my přemoženi Boží působností. Všichni ti mladí dostali Nový Zákon a mohli se dotknout Pánova pláště. Prostoupila nás obrovská radost. Kolikrát jsme byli na pravém místě v pravý čas, mnohdy za pět minut dvanáct, mnohdy potkávali lidi, které běžně nepotkáváme. Bůh nám lidi posílal a my vstupovali do skutků, které nám připravil. Dokonce i lidé, o kterých byste řekli, že ty nikdy Krista nepřijmou, přijímali ho rychleji, než bych si dokázala představit. Měli tolik otázek, otvírali Bible a hned v nich četli. Byla jsem přemožená. Snažili jsme se i těm, kteří již věřící byli, pomoci pokročit dál, vyřešit své osobní křesťanské problémy. Snažili jsme se pokaždé odhadnout situaci tak, aby jim to sedlo. A vycházeli jsme jim vstříc a snažili se jít jejich přirozenou osobní cestou. Byli svědky i uzdravení církevních vztahů, kdy ti, jenž proti sobě něco měli, si před našima očima

podali ruce. A to jsme to ani nechtěli a neplánovali, ani jsme nevěděli, že dojde k jejich vzájemnému setkání přímo na ulici. Bůh uzdravoval a plnil přání lidí. Bůh narovnával cesty.

Všemi způsoby se dá evangelizovat. Udělala jsem dokonce dětské výpravy za pokladem, několikrát za sebou, až jsme se přiblížili lidem a získali přátele. Snažili jsme se poukázat na Boha dětem i jejich rodičům velmi jemně, vlastně svým životním stylem. Nejen že naše děti získaly přátele, ale i problémy ve školním kolektivu se vyřešily, a mnoho dětí získalo náhled na Boha, také nás to usadilo do místního kolektivu pozitivně. Ačkoliv musím říct, že při takovýchto příležitostech je velmi těžké říct evangelium úplné a celé, mnohem jednodušší je vyjít do ulic a jednoduše zasahovat lidi, podat jim pomocnou ruku a zpřístupnit jim Ježíše. Byla to však etapa v mém životě, kdy jsme naplno dávali našemu blízkému okolí. Na Vánoce toho roku přišlo na naše shromáždění plno nových lidí a my byli nesmírně potěšeni.

Stalo se mi též, že jsem oslovila mladistvé v našem městě pouhým dárkem poukazujícím na Krista, oni ho přijali a byli velmi potěšeni. Druhý den jsem potkala jednu paní, které jsem dala ten samý evangelizační dárek, a ona mi povídá: "Jééé, to včera syn přinesl domů.". Začala mi vyprávět o svém synu, který má problémy s drogami, a bude muset jet do odvykacího ústavu. Velmi jsem s ním soucítila a řekla, že se za situaci budeme modlit. S potěšením musím říct, že se všechno vyřešilo a Pán závislost zlomil, paní měla své osobní svědectví o Kristově zásahu. Dalo by se říct, že to byla náhoda, že jsem nevědomky oslovila toho kluka a jeho maminku stejným dárkem a ona se mi tak mohla otevřít. Modlila jsem se dál za mladistvé, protože jejich situace ve mně

způsobovala soucit a přála jsem si tam moct znovu zasáhnout, ale zdá se, že se situace vyřešila bez zjevného zásahu.

V těchto městech jsme potkali spoustu Romů. Romové přirozeně v Boha věří a nevdají jim o něm mluvit, jsou zcela upřímní. Je dobré jim požehnat, aby se jich Ježíš dotkl osobně a oni prohloubili vztah s ním.

Také bezdomovci jsou skupinou, která vás nikdy nevyhodí s evangeliem. Ne všichni je přijímají, ale je kupa z nich, kteří na svou zprávu o Ježíši čekají celý život. U takových lidí nelze říct pouze evangelium a bez povšimnutí odejít, je dobré jim pomoci alespoň jídlem, dekou, ručníky, a cokoliv by vás jen napadlo.

Vietnamci jsou národem velmi pokorným, ani jednou jsem nezažila, že by si DVD v jejich rodném jazyce nevzali, nejsou vůbec proti a dárky rádi přijímají. Většinou za ně chtějí i platit, což by mělo zůstat pouhým projevem jejich solidarity a dárek tak zůstal dárkem.

A pak mladí, mnohdy vyznávající určitý proud jejich zájmu. Potkáváme tolik otevřené mladé lidi, punkery, rockery, atd. a oni velmi lačně přijímají zprávu o Ježíši. Také děti dobře rozumí zprávě o Ježíši a i ony touží pít z živé vody, ihned to jejich duše rozezná.

Také jsme oslovovali matky s malými dětmi. Tam je dobré oslovit maminku, ne dítě. A to, i když chcete dát letáček pro děti. Některé jsou otevřené, některé se tím začnou cítit ohrožené, snaží se chránit sebe a dítě, je to pro mě zatím nejtěžší skupina.

Také jsem mnohdy procházela městem a byla překvapená tvrdostí lidských odpovědí, často jsem si říkala: "Tady je tvrdá

půda." To vás nutí k tomu to tam zabalit. Ale ne, nedívejme se na zlo a jeho původce, dívejme se na Ježíše, který má moc všechno změnit. Na poli evangelizace často musíte praktikovat víru, víru, která přenáší hory. Když bude pršet, stejně pojedete dál a ono přestane pršet. Když vám dojdou dárky, Pán vám je rozmnoží. Když bude tvrdá půda, zahledíte se na Ježíše, a náhle potkáte lidi, kterým zprávou o Ježíši zachráníte život. Osobně se nám stalo, že jsme byli součástí akce, kde jsme začali lidem říkat o Bohu, a během chvíle ti lidé už věděli, že tam jsme jako ti, kdo věří v Krista. Možná se na nás dívali přes prsty. Pokračovali jsme ale dál. Rozumějte, to byl duchovní boj, kdo ustoupí. Odejeme tam odsud jako ti, kdo svou víru neobhájí? Pamatuji se, jak jsme směle pokračovali dál, až ten tlak skončil. Rozhodli jsme se si stát na svém. Skutečně Ježíš není někdo, komu bychom se mohli posmívat, a záchrana druhých je opravdu vážná věc. I skrze ten boj jsme pokračovali dál a ukázali, že k tomu máme pádný důvod, že to nebude jen tak. Lidé nerozumí vážnosti jejich záchrany. Ta první myšlenka v jejich hlavách možná je zmatená, ale my jsme přitom jediní lidé, kteří chápou vážnost jejich záchrany v Kristu. Zachraňujeme je od věčné záhuby. Ať už v ten moment říkají cokoli, já vím, že slovo, které k nim vyřkneme, bude zaznívat v jejich myslích a to s velkou setrvačností. Boží království je možná malé semínko do jejich myslí, ale září tak obrovským světlem, že i s odstupem let si na něj dokáží vzpomenout. A ke každé naší snaze, byť by i byla nedokonalá, Duch svatý přidává kilometry své snahy o záchranu toho člověka. Jedno malé slovo od vás může mít velký doběh v jejich myslích a obrovský dopad na jejich životy. Proto tam možná v tu chvíli stojíme jako někdo divný, ale jistojistě víme, že to, co děláme je správné. Možná právě v naší

vážnosti, a pevném rozhodnutí pokračovat, uvidí svojí vlastní vážnost situace a zamyslí se nad tím. Možná i naším životem uvidí ten neviditelný boj tmy se světlem. A co hlavně - to světlo, které za vámi zůstává. Nevzdávejme se, musíme chápat věci tak, jak jsou. Každého toho člověka, kterého potkáváte, nemusíte už v životě vidět, Bůh vás bude posílat tak, abyste zasahovali nové a nové, protože je málo času. Žádnou minutu nevrátíme zpět, a nemůžeme si dovolit vynechat člověka, který nám pro tu minutu byl poslán. Každý z nich je hoden slyšet evangelium. Za každého z nich dal Bůh svého jednorozeného Syna, máme velkou zodpovědnost, nedívejme se na nepřítele, ale na to dílo, které Pán začal a my mu pomáháme ho dokončit. Věřím, že z každé bitvy budete odcházet jako vítězové. Vždyť Ten, který přemohl svět, je s vámi.

Chci ještě mluvit o protivenství. Za celou dobu jsme neměli příliš protivenství, je to díky Pánu, který nás miluje a chrání. Také modlitby spoluvěřících a modlitebního týmu nás drží. Je pro to však důležitý postoj lásky. Vždy a stále jsme si drželi postoj lásky, víry a naděje vůči lidem. Znamená to to, že ačkoliv nás odmítnou, stále ve své mysli udržuji postoj víry, naděje a lásky. Věřím, že po tom, co jsme tam byli, ačkoliv odmítli, jsou již jiní, lepší. Věřím, že to, co jsem viděla už je minulost, že jim to zkrátka pomohlo. Mám naději v to, že se změní, a že budou zachráněni. Tato naděje mě až uklidňuje a konejší. A navozuje postoj lásky, miluju je, i když na mě byli zlí. Možná je to pohled svrchu. Nedívám se na to z pohledu toho problému, ale z pohledu věčnosti. Navíc my jsme jen splnili svůj dluh k nim, jak oni přijmou evangelium, už není naše starost, my jsme svůj úkol splnili. Je na mé zodpovědnosti,

jakým způsobem jsem ho sdělila, vždy se snažím podat to tím nejlepším způsobem, jaký vůbec znám, dobrá zpráva ale je, že evangelium funguje vždy. Takže postoj lásky je jakýsi prostředek ochrany, skrze ni si nic neberete osobně. A když přijde problém, vše vysvětlíte tak, jako kdyby to byl vám blízký člověk. Láska vždy funguje. Naučila jsem se lidi neposuzovat a dát jim každých dalších deset minut novou šanci být jiný než doposud. Zapomínat, vždyť Ježíš vše zapomněl nám. On je naším vzorem, On je miluje, On se ani neuráží, On vteřinu po tom dál usiluje o jejich záchranu. On s nimi neskončil. On je miluje. A s ním i my.

Vždy když vycházíme do ulic, spoléhám se na Boha, jdu jen na jeho povel a mnohdy se modlím, žehnám tomu městu, chci, aby nám lidi Bůh posílal, aby nám dával slova a vše si vedl. A potom mu za vše děkuji a klaním se mu. Chci být s ním a znát jeho názor. Ale On to nikdy nerozebíral, vždy byl jen vděčný za to, co jsme udělali. Je to ten nejlepší Bůh na světě. Neznám nikoho lepšího. Všechno ve mně přemohl. Nikdy to nevedu já, ale On. Nemám mnohdy ani tvrdý plán, netrápím se přesnou organizací, odevzdávám to jemu. Jsem připravená zodpovědně jednat a nic nenechat náhodě, ale to pro mě znamená pouze sledovat Ježíše, jak to dělá. Já pomáhám jemu, On je ten hlavní, já jen ten pomocník. Chápejte, On je ten první, já až ta druhá. Jsem tam, abych udělala všechno, co je potřeba, ale ne, abych to vzala do svých rukou. Nikdy nechci být ředitel, ani mít super organizaci či spolek, jediné, co chci, je být dítětem mého Otce a dělat to, co si On přeje. To ze mě snímá i všechny starosti, můžu tak vyjít s úsměvem a vůbec nemít z ničeho starosti a strach. Jen vědět, že On mě miluje, a že se tolik raduje z toho, že nám záchrana

druhých není lhostejná. Jemu patří všecken dík, je naprosto úžasný a má to tak dokonale v rukou. Miluju ho a cítím v tom všem obrovské naplnění. Jeho je svět a my s ním, On nás nenechá, On nás zachrání.

Mnohdy často čekáme, kdo udělá ten první krok za nás. Čekáme, kdo se zvedne a zavelí tím vítězným pokřikem: „Vzhůru do boje, jdeme zachránit naše budoucí bratry.“ Čekáme, kdo řekne: „Mám plán.“

A když už se odhodláme, že tím člověkem budeme my, tak máme zase strach, co si o nás druzí budou myslet. Jestli nejsme příliš smělí, a zda vůbec máme to právo si myslet, že my můžeme být tím, kdo se odhodlal to vzít do svých rukou a říct: „Ve jménu Hospodina zástupů tě dnes Goliáši přemůžu.“

Očekáváme, že na nás všichni bratři zakřičí: „Cože, ty? Takový malý chlapec? Zrovna ty se odvažuješ postavit velkému obroví?“. „Ne já, ale Hospodin, v jehož jménu do toho jdu.“

Ester by řekla: „Zemřu-li, zemřu.“

Rút by jistě opustila zónu bezpečí, svou rodnou zem, aby našla svého Pána hlouběji.

Abraham se zvedl a kráčel do nové země, s celou svou početnou rodinou a stády, protože věřil Pánovu hlasu, změnil celý svůj život, šel, možná nepochopen.

I my máme jít a nechat se nést na Božích křídlech, nechat se obestoupit dýmem, věřit ohni před námi, sbírat pokorně nebeskou manu, vědět o našem Pánu a mít tu výsadu pít z pramenu, který kvůli nám nechal vyvěrat ze skály. Nechat rozdělít moře před námi. Zpívat mu žalmy, myslet na jeho tvář a

držet svorně spolu. Vědět, že to vše činíme ve jménu Hospodina zástupů. Věřit mu na každém kroku. Být Božím lidem, který neodmlouvá, neposlouchá nepřátele, ale věří v neskonalou Boží moc, která i dnes je s jeho Božím lidem. Najde Hospodin i dnes na zemi muže a ženy víry?

I já mám snahu zavřít se do chrámu a zůstat jen se svým Pánem. Nechce se mě vystavovat se pokušení a nechat na sebe působit svody, které ve světě potkáváme. Raději bych jen byla v Pánově přítomnosti. Ale kolem nás stále prochází proud lidí, kteří směřují do zajetí. Ježíš vyšel a sám sebe zmařil pro ty, co tonou. Hříchu neučinil, a přece byl mezi nimi. Vyžaduje to velkou morálku a bránění se světským věcem, a přesto tam jít a pomoci jim. Došla i v nás láska svého cíle?

Ačkoliv to znamená zapření sám sebe, milování Ježíše do krajnosti a milování druhých, kteří bez naší pomoci půjdou do zajetí,... ačkoliv to znamená vystavit sám sebe zranění a satanových nástrahám,... ačkoliv to znamená tolik dát,... je to ten nejkrásnější čas mého života.

Možná i Pavel o tom mluví, když píše, že jsou v každém času vydávání na smrt, ale ne nikdy zabiti, že jsou trýzněni, ale i v tom všem obradostňování,... ačkoliv to znamená vydání sami sebe,... ačkoliv to znamená nežít už sobě,... tak to znamená... žít, to je pro mě Kristus,... jeho žití lze popsat jediným slovem: Kristus.

Znamená to jeho nádhernou lásku při nás, znamená to Boží království mezi námi. Znamená to radost uprostřed nepokoje, znamená to nádhernou péči mého Pána. Znamená to život v plnosti. On sám je má plnost. On sám je Zaopatřitel, On sám je

ten pečující Otec, On sám je ten, kdo nemá výhrad, On sám je ten, kdo miluje až za krajnost. On sám je ten, kdo za vás v tom všem bojuje. On sám je cílem celé naší cesty. On sám je tím, pro koho vše vzniká, pokračuje a On sám určuje, jak daleko to dojde. On sám je příčinou i důsledkem. On je ve vás a vy v něm, dodržíte-li jeho přikázání a jeho přikázání nejsou těžká. Protože On to vše bere na sebe, i v dnešní době to všechno bere na sebe. On ví, co je vydat se. On nesedí na trůnu a nečeká, že teď budeme trpět, když On trpěl za nás. On ve všem našem utrpení je stále s námi. On nás oživuje, On zaceluje rány. On miluje. On zaopatřuje. On vysílá a rozprostírá cestu před námi. On je jednou pro vždy celá naše realita. Nechci už žít jinak.

Je to vydání sebe samého, ale přesto stále tak silně zůstávajíc v Ježíšově náručí. Zavírání očí před překážkami. A mnohdy procházení zkouškami,... a Otcova náruč.

...Zapři sám sebe a následuj mě....

...V té největší lásce, tolik rád....

Kapitola IV.

Praha, náměstí Míru - Vzájemná láska

Výjezd do Prahy byl slíbený místní církvi už dlouho. Jelikož to bylo přes týden, dorazili jsme tam jenom tři, ale hluboce se to podepsalo do mého srdce. Cítila jsem tam takový pokoj jak na holandském námořním závodu. Ten chladný vítr a tulení a studený západ slunce, něco, co vás zcela zklidní. Ježíš ovšem zase nabízí víc. Tentokrát jsem to cítila z nás. A tak chci mluvit hodně o evangelistech, protože ten nejkrásnější příběh, který probudí vaše srdce, vždy můžete číst jen v očích lidí, kteří s vámi mají něco společného.

Vyrazili jsme tedy na pole evangelizace do ulic Prahy. Místní církve měla svůj vlastní program a my byli domluveni, že obejdeme okolní ulice. Síla Ducha svatého toho dne byla velmi silná, proto mi to možná připomíná sever. Je krásné nechat se vést Duchem svatým. Musím říct, že evangelizovat můžete ze své vlastní snahy a Bůh vás v tom jistě nenechá, bude zasahovat a bude s vámi. A také můžete evangelizovat jakoby nesení Duchem. Vítr vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. - Jak řekl Pán Ježíš. Je to úzká spolupráce se svatým Duchem. Myslím, že jsme tam několikrát na chodníku hluboce vnímali tento vítr, o kterém mluvil Pán Ježíš. Koho skutečně Duch svatý potřeboval v tuto chvíli zasáhnout nejvíce? Kolem proudí miliony lidí, a vy o jediném z nich nevíte nic. Máte ale Ducha svatého a ten ví vše. Snažili jsme se ho poslouchat. A byla jsem velmi překvapená, jak přesně dokázal zacílit. Potkáváme paní, která se okamžitě rozbřečí. Pána, který již dlouho bloudí a mnohokrát se spálil a nedokáže se v tom už sám vyznat. Mluvíme

s paní, která před rokem zažila skutečné peklo. A všech z nich se velmi silně dotýká Ježíš. Je tam tak velká přítomnost Pána, že i já se začínám motat. Jsme vedeni, hledáme, přicházíme za pět minut dvanáct. Láska v nás došla svého cíle i v chvílích, kdy ke mně přichází dívka, která dlouho, od svého narození, trpí nemocí. A slyšela mnoho záporných slov a slov nevíry. A já jen říkám slova víry a ujišťuji jí o Pánově dobré vůli s jejím životem. Dlouze na mě kouká, a pak mě obejme. A já vím, že jí Ježíš zachrání.

Musím říct, že rozdílnost evangelistů je mnohdy veliká, každý mluvíme jinak, každý máme jiné zážitky, každý máme jiné zkušenosti. Každý jsme jinak vyrůstali, každý čelíme něčemu ve svých osobních problémech. A sjednotit se během půl dne, kdy spolu vyjdeme do ulic, je mnohdy nemožné stihnout, ale pokud každý z nás dokáže v tu chvíli vyvýšit svou silnou stránku a té se držet, a respektovat ostatní, tak je z toho úžasná spolupráce.

Vnímám lidské žití a lidské společenství s ostatními takto: Já, jakožto člověk zachráněný Bohem, se snažím mít a mám úzký vztah s Ježíšem. V tomto vztahu setrvávám a je mi vším ve všem, neexistuje výjimka, kdy bych nemohla být se svým Pánem, neboť On je mi vším. Pakliže máme společenství s ostatními věřícími a něco nám tam neseďí, není to nikdy důvod k tomu, abychom kvůli vlastním rozdílnostem to společenství opouštěli. Být křesťanem znamená milovat Boha a milovat bratry a milovat bližní. Toho bych se vždy držela. Mám před sebou obraz, nevím, proč zrovna takový, ale je to tak. V tom obrazu jsme my jako společenství partou, která táhne za jeden provaz, každý z nás má úkol být jako dítě, tzn. na nic si nehrát a být přirozený, neboť tak se nejlépe navzájem přijímáme. V tom obrazu je moje společenství, lidi,

keré důvěrně znám, jako tým kolem jednoho letadla. Tento tým se snaží s tím letadlem vzletět. Povzbuzuje se a je to i sranda, je to úžasný tým. Ačkoliv všichni jsme začátečníci a nevíme vůbec nic o létání, přijdeme k tomu letadlu a s nadšením a bez jediné pochybnosti táhneme za jeden provaz. Ani jeden nemá proti druhému žádných výhrad. Pokud by měl výhrad, nebyli bychom schopni ani to letadlo vytáhnout na runway. Takže základem je brát se takoví, jací jsme. Protože nemůžeme říct

a ani b na to, že tito lidé pro nás udělali opravdu mnoho a doprovází nás už pěknou řádku let, a je jedno kolik proti nim máme výhrad. Teď je tady to letadlo a musíme s ním něco udělat. Je mojí obrovskou radostí vidět, jak všichni tito členové v dětské radosti naskočí na to letadlo, tlačí ho, otvírají, sedají do něj, navzájem se spolu radují a nemají jediné výhrady proti sobě navzájem. To je základ. Pak je tu druhá rovina, a tou je ta skutečnost létat. První věc je tým, druhá věc je cíl. Můžeš zkusit létat sám, ale určitě nikdy nezapomeň na to zkusit létat s někým. K duchovnímu létání nepotřebujeme letadla, létat je něco jiného než řídit letadlo. Ve skutečnosti je to o našem srdci. A já ze srdce děkuji, že vidím, co to znamená milovat se navzájem tak, jako Ježíš miloval nás. Buďme tým, pak pozvedněme oči k nebi a dokažme nedokazatelné. Věřme, že Bůh může udělat cokoli, On umí přemocť svět. Tento obraz vlastně ukazuje lásku mezi sebou a lásku k Bohu. Bez sebe navzájem jsme nedošli v lásce cíle, a společně bez Pána nikdy nevzlítne. Proto je to o nás a o Pánu. Chci zde zažehnout ohnisko celé této knihy, tím je a vždy bude ten Jediný. Ježíš přišel, aby nás zachránil, On je tím tepajícím srdcem, které rozhání tu vyživující krev do celého světa. On je tím, kdo nás vede, řídí, miluje, zachraňuje, zůstává nablízku a vše,

vše, naprosto vše vede. Jeho oběť nebyla malá, význam jeho oběti byla láska. Ohnisko všeho dobra na zemi je On. Na Něm to vše drží, On je tou nadějí a odpovědí na vše. Jeho krev, která tekla na kříži, jeho odevzdání svého života, znázorňuje, že to s námi Bůh myslel vážně. Jeho probodené ruce nesly tíž celého světa, právě On rozuměl našim trápením do úplné hlubiny našeho srdce. On se vydal na svět, aby zachránil své lidi. On lásku myslel vážně. A myslí to tak i dál. Ježíšova oběť byla tolik velká a pronikla do každého koutu země, všechen svět byl vystaven tomu světlu. Všichni znají jeho jméno a všichni mohou přijmout jeho záchranu. On je tu jako Ten, kdo má řešení, kdo ví, jak z toho ven. On nám dává pokoj ve všech našich trápeních. To On je naší jedinou skutečnou hodnotou na tomto světě, v našem životě a ve všem žití. On zahrnuje svět pod svou milost. On nemá výhrad k jedinému z lidí. K jedinému z těch, co jsou tu s námi. On je miluje. I my máme milovat.

Potýkám se s rozdílnostmi jak v církvích, tak u evangelistů. Každý jsme jiný. Ale Ježíš i každého jiného, než mě, miluje. A přeci je se mnou, není proti mně. Není proti nim, ani proti mně. On miluje je i mě. On nás spojuje. Každý z evangelistů tedy měl jiný přístup a já jsem se učila každého z nás nechat projevit. Protože každý způsob evangelizace je přijatelný. A nejsem to já, kdo to vede, ale Bůh. Nemůžu si myslet, že já vím, jak je to správně. Správně je milovat a nemít výhrad. Samozřejmě, že jsme se navzájem upozorňovali na odchylnosti a probírali problematiku rozdílných názorů na křest, Modlitbu spasení, odpuštění hříchů, a tak. Ale vždy Pán odpovídal na mé vnitřní otázky a trápení mého srdce, dával řešení tak, že dával východisko. On to řešil sám. Jsou to jeho děti, On ví jak s nimi nejlépe jednat.

I já jsem procházela oblastmi svého srdce a žití, svých plánů a tužeb jako ten, koho Bůh skrze to všechno miluje. Chci říct, že jsem si všimla, že Ježíš nás neodsuzuje za naše touhy a prožitky, chápe naše srdce, které nás volá jednou tam a podruhé tam. On tu není jako ten, kdo soudí, On tu je jako ten, kdo miluje. I já jsem si prošla svou cestou a vím, že mě Ježíš neopustil. Tato láska však změnila můj postoj, kdy už nechci jít tam, kam chci já jít, ale chci jít za ním. On tak upoutal mou pozornost, On je všechno, co si přeji. Nikde na světě, v žádném místě, ani aktivitě nebyla taková plnost, jakou mi dává On. On je mi vším. Jít evangelizovat vlastně znamená plně se mu odevzdat a žít to dobrodružství s ním. On nás bere na svou cestu a my můžeme být součástí jeho průvodu, to je to nejkrásnější, co jsem zažila. I tady v Praze se osvědčilo nechat projevit každého z nás. A tak jsme se nechali vést tím nejmladším bráchou v Kristu, měl však silné vnímání Ducha svatého. A jak to dopadlo, už jste se dozvěděli, mělo to velké výsledky a já vím, že Bůh si může použít každého, ať je jakkoliv daleko v cestě za Bohem.

Při cestě do Prahy jsem potkala paní, která nechtěla uvěřit, že by jí mohl Bůh uzdravit. Ale jedna modlitba způsobila, že její otok na noze začal odcházet a ona začala věřit na zázraky skrze Boží moc. Vyprávěla jsem jí, jak jsme se v Lanškrouně modlili za bezdomovce, a Ježíš rozvázal jazyk jedné paní, která po mozkové mrtvici nemohla mluvit. A jak se velmi silně dotkl pána s rakovinou páteře, který okamžitě svou vírou přijal uzdravení. Vzpomněla jsem si také na Slováka, který s námi vůbec nechtěl mluvit, protože měl v sobě hořkost z úmrtí malé holčičky, která za nic nemohla, ale přeci si jí Bůh odvolal. Odmítl nás a přece jsme

se k němu vrátili, tak velký soucit s ním Ježíš měl, chtěl mu to vysvětlit. A tak i on mohl pochopit, v čem byla Boží láska k nám. Také pán, který nás hned ze začátku velmi tvrdě odmítl, po delším rozhovoru začíná chápat v čem je pravda, a že Bůh není ten, kdo si libuje v lidském neštěstí. Duch svatý ho tak velmi oslovil, že odcházel s vírou, že i on bude sloužit Bohu. A další dívka, která výrokem lékařů přijala, že brzo ochrne a bude celý život na vozíku. Ve zděšení jsme řekli: "To se nesmí stát!". Nevěřila nám, ale přijala modlitbu za uzdravení a já tam stála dotčená tím, jak jí Pán vyhledal, jak mu to nebylo jedno, to, v čem ona žije. Jak nás přesně za ní poslal. On má tak velký soucit. On tolik miluje, nedokáže to přecházet. Má tak velké slitování. On je Pravda, a my musíme jít, abychom vytěsnili lež.

Česká republika se měnila pod našimi dalšími kroky pro Pána.

Tedy chci říct a vyvýšit Pánovo dílo. Mrzí mě, že to teď zní jako nějaká organizace, kde my jsme někdo. Chtěla bych, aby to bylo tak, že Ježíš je to všechno a my jsme pouze jeho tělo. Nelíbí se mi rozdělení na organizace, s rozdílnou činností, s rozdílnými názory. Ve skutečnosti toužím jen po jediném, jít za Ježíšem. Přála bych si větší jednoduchost. Kdy jedinou strukturou by byl Ježíš a jeho tělo. Přála bych si, aby církve nebyly rozdílné, aby se sjednotily do jednoho těla, s jedním záměrem, s jedním Pánem a s jednou náplní života.

Kapitola V.

Kostelec nad Orlicí – Domov

Dlouho pozoroval hru vln a pěny často se tvořící na lámavých vlnách. Tmavé zbarvení modře moře mu stavělo chlupy po celém těle při představě hloubi pod nimi a tou vši změní mořských živočichů. Toho večera to z hlavní kajuty přímo dunělo hlasy námořníků. Houpající se světlo nad jejich hlavami přetrhávaným pohybem zachycovalo velikost vln a stav počasí, na které byli tolik odkázáni. John se smál, zatímco držel pevně do poloviny naplněný hrnek horkého čaje.

"No, ale to ještě nebylo všechno." zakřičel uprostřed smíchu chlapů Saxo. Všechny oči se zase zapíchly směrem k němu.

"No, povídej." řekl svým pevným hlasem Jakub přes stůl naproti němu a podíval se jako by ho vyzýval k souboji.

"Nebyl jsem vůbec ve své kůži." sklopil Saxo oči ke stolu. Před jeho očima se začal znovu odvíjet ten obraz příběhu, který se stal v jeho životě, vzpomněl si na všechny přátele jeho života. "Víte, já nikdy nebral život náhodně, ale můj život sám bral svých otáček. Nikdy jsem nežil naplno, to on sám sahal jednou ke dnu a podruhé k výšinám."

"No, ale ty jsi chtěl pokračovat o tvém předchozím příběhu na moři." předklonil se s úsměvem John a opřel se o stůl směrem k Saxovi, jako by toužil po další dávce humoru.

"No, no" přikývl až skoro námořnicky Saxo. "Jenže on nepokračoval na moři, já se tenkrát rozhodl s tím vožením barelů skoncovat, copak to šlo, stále se jen prodírat těmi malými bárkami?", mezi chlapy to zase zašumělo smíchem. Saxo se odmlčel, jako by nechtěl pokračovat.

"No, a?" naklonil se zase John, aby přítele zase popohnal k vyprávění.

Saxo se mu podíval do očí, jako by tam hledal podporu, "Dal jsem se k letectvu." zaklonil se Saxo jako by právě vytáhl eso. Všichni chlapy se dál dívali do jeho tváře, kde jako by se zrcadlily ty výšky a mraky tam vysoko nad nimi.

Saxo to utnul, podíval se tvrdě do stolu: "No, ale to byl taky propadák.", řekl jako by chtěl tu debatu ukončit. John pochopil v přítelově tváři, že se jedná o oblast jeho srdce, a proto o tom nechtěl mluvit. Do jeho myšlenek skočil Saxo další větou: "Zabil se mi tam kamarád." odmlčel se. "Od té doby jsem na to nesáhl."

Přijdeš domů, konečně domů. Je to větší cena, než když bys získal celý svět. Ty roky ve vězení udělaly domov cennějším než jakýkoliv jiný kus světa. Otevřeš dveře a cítíš ráj. Není nikde líp. Tvoje zsinálá ruka z dlouhého pobytu v kobce bez vlastních práv vypadá, jako bys už ani nebyl brán mezi lidské syny. Ale tak to není. V chvíli, kdy cítíš dotyk hlasu na svém uchu, koho jiného než tvého Otce. V tu chvíli v tvé mysli vidíš daň zaplacenou za tvé vykoupění, krev prolitou, tekoucí v bolesti. Ano, někdo věděl o tvém vězení a rozhodl se tě zachránit, vyjít, vyjednat, zaplatit výkupné. Drahé výkupné, prolitou krev za tvou svobodu, a život tak, jak ho zamýšlel tvůj Otec. A teď jsi doma. Cítíš pokoj. Pokoj a klid. Připadáš si jako kotě na klíně člověka, nemusíš se o nic starat, tady nic nehrozí, věrně se zadíváš do očí Otce a nemyslíš na nepřátele, tady žádní nejsou.

Kostelec byl jen naším tichým rozhodnutím jít dál a zachránit další lidi. Byl jen rozhodnutím pokračovat, znovu vyjít evangelizovat.

Byl vsuvkou v mém diáři, kde co napíšu, snažím se splnit. Tento byl však neplánovaný. Je to taková moje malá cesta kolem světa a nacházím krásu všude kolem nás. Jedna z nejnádhernejších životních krás je tvář mladého Rusa, kterého jsme tam potkaly a opět mluvily o Ježíši, on byl velmi roztěkaný a hodně nejistý asi tím, že je v cizí zemi. Když jsme však mluvily o Ježíši, byl doma. Znal ho a těšil se z toho, že má konečně kamarády, kteří ho chápou. Nebo tvář Roma, který přijal to, že ho Ježíš miluje jako skutečnost, která mění jeho život. Nebo obyčejný mladý pán, který obyčejnou zprávu o Ježíši přijal jako životní výzvu a jako něco, co zapadlo velmi hluboko. Přijal to tak vážně a jistě, že jsem až skoro viděla, jak začal nově svou cestu s Pánem. A tři Romky, které v Boha jistě věří a přijímají modlitbu. A jeden mladík, co již chápal duchovní zákony a ví, že chce Boha a ne satana. Mnoho lidí na náměstí, kde jsem se bála mluvit, ale přesto odhodlaně vykračujeme k jedincům.

V průměru 2/3 přijímají, a jedna odmítá, je to všude podobné. Jsou lidé schopni věřit, že Ježíš je Bůh a jsou lidé, kteří to prostě nepřijímají. Někteří se odvrátí dřív, než stihneme promluvit, s některými se naše pohledy střetnou už z dálky. Málokdy potkám na ulici evangelistu, nebo rozzářeného křesťana. Stále více si uvědomuji, jak je důležité vycházet. Někdy mi přijde, že lidské duše poznají, že jim přinášíme záchranu v Kristu. Někdy ani nestihneme říct evangelium a oni už se odvrací, jako by věděli, o co jde. Je opravdu duše tak všímavá na duchovní věci? Je vždy přesné načasování vstoupení do lidských životů s evangeliem? Nebo je to jen boj zla s dobrem? To ví a zná jen Ježíš, ale často si toho všímám. Mnohdy vnímám temnotu měst, kterými

procházíme, tlačí na mě lidská zoufalost, soucit s nimi a někdy i pohled Ježíše, ta zoufalá situace. Na druhou stranu vztah s Pánem je procházkou růžovou zahradou a hladí mě to po tom všem trápení. Někdy ušetříte zranění, šrámy, které skutečně vnitřně bolí. Nesete to s tichou tváří a chápete potřebu záchrany světa, je vám víc líto tonutí druhých, než vlastní bolest. Ježíš vedle mě jako by si povšimnul dalšího západu slunce, při kterém vzpomíná na své stvoření, které tolik bloudí. Pak se otočí na mou tvář a ví, že ho chápu, a že spolu to zvládneme. Ať už to bolí jakkoliv, má to význam. Nikdy jsem nelitovala jediného ujetého kilometru k záchraně druhých, dát jednu minutu člověku, který na to čeká roky, to má tak velkou cenu. Jestli jeden bude zachráněn, tak to mělo cenu.

Teď se chystám na další výjezd a chci si to užít, hezky se obléknu a zavěším se do Ježíšova objetí a půjdeme tam, kam On bude chtít. Ve skutečnosti to znamená, že bude úplně jedno, co mám na sobě, ale budu mluvit lásku k lidem a znát Ježíšovy pocity. To je můj svět, to je moje oběť Bohu. Můj dar. A co za to chci? Jen tebe, Ježíši, jen tebe. A to, abys ty měl radost. Jen tebe, Ježíši.

Když potkáte zcela náhodně člověka, kterému řeknete, že ho Ježíš miluje, a on odpoví, že už Ježíše odmítl a po té se mu zjevil satan, a zeptal se ho, zda chce tedy jeho, přijde vám to tak jednoduché. Duchovní svět je tak jednoduchý, jedno ne znamená ano druhému, a jedno ano znamená ne druhému. V jednom bodě vám to zcela docvakne. Je to stále o tom samém. Je to jednoduché. Jedině Ježíš je ta cesta, pravda i život. Jedině v něm je východisko. Není víc, co tady jde nalézt. On je dostatek. Ta

zoufalost v tvářích ztracených lidí vás dostane nutně do hloubi vlastního srdce, kde už na vás čeká Ježíš a silně vás přimkne k sobě, drží v pevném objetí, protože jste pochopili, o čem je láska. Láska, která se k nám vydala až do hloubi duše. Až na samé dno hloubi duše. Jak odhodlaný byl výraz tváře Ježíše, když kráčel směrem do Jeruzaléma, kde ho čekala smrt. On věděl, že to tak bude a přeci tam šel. On o tom věděl. On věděl, o čem je záchrana, o co tu skutečně jde. Někdy si žijeme svoje životy, máme činnosti, starosti, zájmy a jsme tak daleko od toho, co měl On v očích. Příbytky, které nám připravuje, jsou jeho radostí, že budeme s ním, že bude zase všechno dobrý. Je to víc reálné než všechna realita okolo. Jsem možná blázen, ale zkrátka tomu věřím.

Toho odpoledne bylo naše rozhodnutí vyjet evangelizovat jen jako třeba rozhodnout se jít si zaběhat, nebo jít na aerobic, nebo si jít zaplavat do bazénu. Bylo to tak obyčejné rozhodnutí jako jít večer nakoupit. Nemodlily jsme se nijak moc, jen po cestě autem. A pak prostě vyšly, a Pán byl s námi. Za ten večer bylo spasených asi dvanáct lidí. Dvanáct lidí za jedno odpoledne ve dvou zachráněno od věčné smrti. Nikdy ty tváře nezapomenu.

Na začátku bylo obyčejné rozhodnutí se, na konci skočení do Ježíšovy šťastné náruče.

Víte, co je zajímavé? Že když si vzpomenu na tu tvář toho Rusa, strašně moc si přeju, aby se měl dobře. On už asi hodně trpěl za svůj život. Lidé tolik touží po lásce. Hledají odpověď na své trápení. Ve slově Ježíš je živá voda pro jejich duši. On jim dá

odpočnout od svých břemen. Jeho oči, jeho pohyby, grimasy, slova tolik vyjadřovaly to, že všechny zážitky už tolik obřezaly jeho srdce, že se tolik cítí ztracen uprostřed světa. Přála bych mu pokoj a bezpečí, ale v tu chvíli jsem dala jen odkaz na Ježíše. Mám velkou důvěru, že On se o něj stará víc než by si mé srdce přálo. Věřím v ráj, který zůstává za námi. Věřím, že měníme lidské životy, a že toto vše už patří Ježíši.

Kapitola VI.

Brno, Olomouc - Zachránci světa

Brno bylo městem, které nese mnoho zranění. Procházela jsem tamtudy otřesená duchovním neštěstím. Netušila jsem, že by na tom mohlo být nějaké město v České republice takhle špatně. Tento výjezd začínáme krmením bezdomovců s místní církví, která se o ně pravidelně stará. Díky Pánu je tu zase několikere vyřknutí modlitby spasení, pozvání Ježíše Krista do lidských životů a modlíme se za uzdravení. Pociťuji velmi silnou lásku místní církve ke ztraceným a úžasné bratrské přijetí. Obcházíme dále město a já nestačím koukat z jedné strany na druhou, všude samá beznaděj. Slyším názory, že je tu velmi tvrdá půda, ale o to víc to ve mně vzbuzuje potřebu záchrany. Začínám cítit velmi silné puzení vyjít a oslovovat lidi okolo. Přímo letím městem, jeden, druhý, třetí, čtvrtý. Rozhlížím se z jednoho na dalšího, nestíhám ani vyslovit slova, je toho tu mnoho. Jako když se vám urodí mnoho rybízu a ta úroda vás přímo zaplaví a vy nevíte odkud začít. Temnota zde řádí, užívá si. Potkáváme na ulici velmi vymóděné lidi, temné, tupé tváře, silné odmítání. Na chodníku tančí vyznavači Hare Krišna a velice si svůj tanec užívají. Lidé spěchají. Zmatek a velké vedro. Bezdomovci leží na chodnicích a přímo na zemi v pěší zóně. V tom všem lovíte a taháte jednu rybu po druhé. Velmi smutné lidi. Čekající lidi.

Mnoho lidí nemá čas. Na druhou stranu jsou tu lidé, kteří přemýšlejí a ptají se. Jsou tu lidé, kteří mají jasno a přijímají Ježíše.

Temnotě se přímo nelíbí, že tu jsme. Obcházíme město a až těsně před koncem tohoto dne pocítíme obrovské vítězství, začínáme

se radovat a chválit Pána, všechna temnota padá, a víme, že Ježíš je vítěz i nad tímto městem.

Toto město mi leží na srdci. Stejně jako to město na úplném severu Polska, tam u Baltského moře, plné nemocných. Tady vím, že temnota musí odejít, a že právě ty Hare-Krišňáci potřebují Krista nejvíc. Věřím, že toto bude křesťanské město, prostě se mi za něj chce bojovat, protože se máme zastávat slabých.

Takže tam chci vyjet, nevím, jaké budou další cesty mého života s Pánem, ale bylo by dobré tam zajet znovu.

Uvědomuji si, jak Bůh ze své čistoty dává do té největší temnoty. Uvědomuji si kontrast mezi Ježíšovou láskou a špatností nepřitele. Na jedné straně Boží dobrota čistého plnohodnotného jídla připravovaného s láskou a na druhé straně bezdomovci, kteří jsou tak hluboko v temnotě. Modlila jsem se s některými, ale také zde, nad dobrým Ježíšovým darem, jídlem, které je drží při životě, slyším názory jako: "Ne Boha, to nikdy.". Vidím, jak dávají jídlo dojídat psům a pokračují dál svou cestou zla. Uvnitř, někde tam uprostřed mého ducha, cítím však světlo, které žádná tma nepřemůže. A i toto jídlo, které přijali, je součástí tohoto světla, které se dostává až do morku kostí. Nikdy, nikdy nebude zapomenut náš skutek ve jménu Ježíše a nikdy nebude zapomenut Ježíš v lidských srdcích, kterým byla podána pomocná ruka. Ježíš se svou čistotou vykročil do těch největších temnot, dal ze svého čistého milosrdného daru, právě těm, kteří ho vůbec nehledali. Kolikrát jsem zažila, jak nám Ježíš milosrdně dával, abychom my mohli dát těm, co to potřebují. Jeho milosrdenství sahá až do té nejtemnější tmy. Na jedné straně čistá svatost,

kteřá dává do rukou křesťana to, co křesťan vezme a dá potřebným. Milosrdný dar mnohdy nejraději rozškubán temnotou. Ale On se vydal a dává dál, On je láska, která se k nám vydala zcela a nikdy nepřestane dávat. Nikdy nepřestane dávat ze své požehnané ruky, nikdy nepřestane vydávat požehnání, vždy bude chtít náš dostatek. A proto si nemyslím, že by Bůh někoho nechtěl uzdravit, nebo jinak požehnat. Tady jsem to viděla jako jasný obraz, jako černé na bílém. Na jedné straně vydávající se Bůh, který církvi dá do rukou ingredience, křesťanovy ruce uvaří plnohodnotné jídlo, zprostředkuje dostatek a vykročí za těmi, co mají nedostatek. Lépe řečeno do míst temnoty, absolutní temnoty. Bůh tolik pracuje na tom, aby je zachránil. Nepřestane zasahovat do míst temnoty, až tak mu to není jedno. On vždycky udělá všechno pro naši záchranu. Vždy nám chce pomoci. Vždy je tu pro nás, nikdy nás v tom nenechá. Budme jeho nástroji. Ať nám nikdy není jedno, to, co není jedno jemu. Ať jsme jeho nástroji. On na vše říká: "Ano.". On dává, dávejme i my.

Být bezdomovcem se může stát každému. Není to mnohdy nějakou morální chybou. Zkrátka se to na člověka sesype a on se octne na ulici. Slyšeli jsme životní příběh člověka, který žil se svojí maminkou v bytě. Maminka však tento byt odkázala na dceru, a když zemřela, tento pán byl svou sestrou vyhozen. Neměl nic, a tak mu nezbylo, než jít na ulici. Jeho vlastní věci mu ukradli ostatní bezdomovci. Tou nejvzácnější byl spacák, o který také přišel. Takovýto hladoví lidé jsou kolem nás velmi často. Nevadí jim prohledat koš, protože zkrátka nemají nic k jídlu a mají hlad. Také ubytovny jsou plné lidí, kteří trpí nedostatkem, stačí se rozhlédnout a takových lidí, kteří trpí a potřebovali by pomoci, je

mnoho. Takoví potřebují naší pomoc. Jednou mě i obyčejný člověk oslovil, zda nemám něco k jídlu, vypadal, že spal přes noc venku, a tak jsem mu prostě dala alespoň část toho, co jsem měla. Byla jsem vděčná, že si v té spoustě lidí kolem vybral mě, že nemám ještě tak kamennou tvář, aby se bál mě požádat. Víím, že takovíto lidé zapáchají, mají různé parazity a já nevím, co ještě. Nepřemýšlím nad těmito věcmi, chci myslet jen na Samaritána, který byl pohnut soucitem, když viděl ležet polomrtvého člověka na cestě z Jeruzaléma do Jericha. Když doma vařím polévku, vydatnou, plnohodnotnou pro moje děti, aby hezky rostly, cožpak z toho hrnce nemám dát těm, co trpí, aby přežili? Hřejivý pocit lásky vás zahřeje víc než hrnec polévky.

Úplně na začátku naší služby jsem si velmi přála vyjít a pomáhat ostatním. Abych to řekla přesně, dost mě trápilo, že ostatním nepomáhám. Byli jsme na shromáždění mimo náš domov a tam jsme slyšela modlitbu: "Pane, zlom mě.". Tato modlitba znamenala úplné vydání se Bohu. Zlomení toho, co si nesprávně držíme. Stvoření nového srdce. Kdy člověk přímo žádá, aby mu Bůh pomohl z vlastní bídy pohodlí a nesusocitu. Přála jsem si ze srdce, ať mě Pán zlomí. Vyrážela jsem se zoufalou nutností pomoci druhým, abych tím pomohla sobě. Potřebovala jsem se zbavit vlastní lenosti a přirostlého pohodlí. Lenosti a obrostlého žaludku tukem. Potřebovala jsem se zbavit všeho nezájmu o druhé. Potřebovala jsem cítit soucit, potřebovala jsem vidět nuzné, potřebovala jsem procitnout. Nechtěla jsem dále spát. "Pane, zlom mě." byla modlitba záchrany pro mě samotnou. Potkali jsme tenkrát bezdomovce, který spal venku u dětského hřiště v dekách a věci měl v igelitkách, byl na tom velmi špatně a

byl závislý na alkoholu. Byla jsem tak šťastná, že konečně vycházím z mojí lenosti. Že mnou Pán hýbe. Že mě Pán zlomí. Že pod tou struskou začne tepat živé srdce. A také začalo. V chvíli, kdy začnete procházet vlastní skříň a probírat, které věci mu můžete poskytnout, zabalíte jídlo a deku, a cokoliv nepotřebujete, vezmete auto a po deštivé noci zajedete na to místo, kde jste ho včera našli, pak se mu díváte hluboko do očí a pomáháte vyslovit jeho první modlitbu k Pánu, kdy s ním ještě cloumají démoni, ale on je zachráněn a vysvobozen, je vám pak jasné, že my jednou provždy musíme být těmi ukazateli kudy dál, aby se ta cesta konečně zlepšila. Jestliže jste někde zkrátka potřeba víc než v práci a doma, kde se vesměs nic neděje, tak tady zachraňujete od věčného pekla.

Teď to srdce tepe silně, až nemůžu jinak, než pokračovat. Zrovna dnes jsem potkala paní v našem městě, které jsem už dříve pomohla a ona mě požádala o něco k jídlu, protože jí nevyšly peníze. Není to o tom, jestli jejich potřeba je dostatečně veliká, abychom dali. Je to o tom, zda dáme, nehledě na to, jak je jejich potřeba veliká. I tak se ale řídím vlastním svědomím. A mám na vědomí, že Bůh dal komukoliv, kdo ho žádal. A mě to tak těší, když už si někdo řekne. Je super být člověkem ve městě, na kterého se ostatní můžou obrátit. Tohle je však Ježíši tvá sláva a naše výsada být ti podobní.

Každý, kdo dává, má něco, co je tolik nádherné. Je to něco, jako když vidíte hrdinu, který zdolal kus světa. Každý, kdo dává, má obrovské srdce. Každý, kdo dává, mění ten běžný život na nebeský život. Ptala jsem se často, co znamená znát Ježíše. Myslím znát ho osobně. Žít, jak nám řekl, abychom žili. Dlouho jsem si myslela, že když Ježíš a Otec přijdou ke mně a budou se

mnou večeřet, že to nepoznám, že to je nepocíitelný pocit, že je to jen obraz. Ale ono to cítit jde. Když Ježíš a Otec přijdou a učíní si u nás příbytek, začínáme rozumět nebeským věcem. K tomu všemu jsou potřeba skutky, které vypovídají o naší víře. Nejde jen tak sedět, zatímco svět umírá.

Brno bylo plné bezdomovců, špíny, neklidu, ale v chvíli, kdy jsme začali jen suše rozdávat letáky, to nejjednodušší, tak ta temnota tak slábla. Víte, temnota nemá žádnou sílu, její síla spočívá v nedostatku světla. Jakmile jeden paprsek vylítne, má na kahánku. Temnota jen ukazuje na to, že tu není světlo. Jakmile zazáříte, začne ustupovat úplně jednoduše, jako se to děje při svítání. Tam není čeho se bát. Jen začít.

Pro mé potěšení ten den někteří od nás zasahovali v Olomouci, a měli skvělá svědectví, a vím, že i jinde po České republice, určitě jste byli i vy a to je to nádherné, sejdeme se na vinici, sejdeme se doma. Miluju vás, rodino moje, kteří nesete šrámy pro Pána a vidíte tu nádhernou záchranu lidí kolem nás. Brzo nás čeká další výjezd a já se tolik těším. Ó, Pane, já se tolik těším.

Často jsem brala inspiraci od Amerických křesťanů, hlavně od těch, od kterých cítím velkou lásku.

Časem si ale začínám všimát jejich časté zaměřenosti na sebe.... všímám si i na sobě té věci. Kdo jsem já, a kdo je Bůh? Neuctívám stále ještě stvoření místo Stvořitele? Následně mě zaujímá video pokorné dívky, která nehledí na sebe, a já začínám zkoumat sebe.

Kapitola VII.

Strakonice - Naděje

Mezi tím se do Saxovi mysli vrátil opět ten obrázek utíkající ženy se srdcem dívky, s dlouhými rozevlátými vlasy, jejíž vzezření bylo jako vzezření anděla. Zase viděl záblesk v jejich očích a pocítil ten pocit, který měl v její přítomnosti. Byla to zrovna taková hloubka duše jako hloubka oceánu, kterou pochopil v tmavých vlnách.

"No, abych to zkrátil," zavřel ten obraz jako knihu, „dneska nedělám nic, nejsem ani námořník, ani pilot, ani chodec, ani běžec, putuju tady se svým kámošem." plácl rukou do Johna.

Jakub se svou mohutnou postavou opřel o stůl: "Nechybí ti to? Podíváš se na moře....", ukázal paží jakoby na širé pláně kolem nich. "Jo, podíváš se do vzduchu, musíš být rázem nahrenej." dodal další sedící vedle něho.

Saxo se ani na chvíli nepodíval dovnitř své duše a řekl: "Přátelé, moře a nebe a všechno kolem mě se stalo pouze místem, které patří mému Pánu, myslím už jen na Něj a vše se mi stalo jeho rajskou zahradou, je to pro mě jen místo, kde se s Ním setkávám, jeho přítomnost všechno mění." Saxo dobře věděl, o čem mluví, každé ráno, poledne, večer i noc byl vnitřně v jeho náručí. Svět mu nebyl světem choutek a zájmů a objevování, byl mu Boží náručí, která mu byla domovem.

Přes celou Českou republiku, z východu na západ.

Strakonice je krásné město, plné zajímavostí a velmi pěkně upravené. Je to město, které leží velmi daleko od nás, vlastně přes celou republiku. Jeli jsme tam s velkými obavami hlavně kvůli té vzdálenosti. A také nás Bůh v té době vyučoval, abychom se

spolehli na jeho zaopatření. Vycházely nám peníze ze dne na den, a my nevěděli, jak nám vyjdou na cestu tam a zpět. To bylo poprvé, co jsme přijali příspěvek od církve. Místní církev nám přispěla na benzín a my pochopili, že nás Pán i skrze ně chce zaopatřit. Možná mě i naučil, abych se nebála si peníze vzít, protože je to součástí jeho zaopatření a dostatku, který nám vždy dal. Jedeme velmi dlouhou cestu. Musím říct, že nás hodně podpíral modlitební tým. A tak to vše Ježíš mění v příjemný zážitek, něco jako výlet, kdy se smějete, jak je krásně na světě. Jako když vám vylije do srdce pokoj, vše převyšující pokoj. Pozvednete své myšlenky nad tu poslední myšlenku obav, sestra v Kristu vám dá do pusy bonbon, a je to dobrý. Opravdu všichni jsme byli povzneseni. Na místě díky Pánu povzbuzujeme místní církve a pomáháme jim vyjít do ulic. Po té u nich zůstáváme na noc a druhý den se vracíme zpět. Ten kopec, na kterém Strakonice stojí, je úžasný, ukazuje mi na soužití s přírodou a to, že celá země patří Pánu.

Pomáháme oslovovat místní a těšíme se ze vzájemného vztahu mezi sebou. Bylo to opravdu milé přijetí našich přátel, nebo chcete-li rodiny. Díky Pánu mám už po celé zemi rodinu, s kterou se mohu držet za ruce a modlit. Cítit ten pokoj mezi námi. Uuuuu, taková láska. Cítím se opravdu dobře. Tolik skvělých lidí je po celé České republice. Chci je znát. Jsou úžasní. Haleluja. Pane, tvé dílo je veliké.

Vždy byl a bude mou jedinou nadějí Ježíš. On zůstává jako má naděje na přežití, jako má naděje na všechno kolem mě, utěšujíc, že vše bude dobré. On je nadějí pro ty, kteří jsou ztraceni. On je nadějí, že suché kosti ožijí.

Pán mi ukázal hebrejské chvály a já si všímám jejich velké pokory a bázně před Bohem, uvědomuji si, že je to národ, který má dějiny daleko sahající a ve všech se projevuje velký Bůh, nemají, kam by se hnali.

Kapitola VIII.

Jeseník - Život v plnosti

Musím říct, že jsem zase ve vší hloubi svého srdce. Pane, ty mě opravdu znáš, nikdy neřekneš, že mě neznáš. Nikdy nechci působit zlo, ačkoliv by se skrze mě děli zázraky. Opět bilancuji na provazu nataženém přes propast, a hledám tu úzkou cestu pravdy a lásky. Když krátce zavřu oči, vidím, jak mě Ježíš bere do náručí a odnáší.

Pohoří dalece se táhnoucí dýchalo svou nedotknutelností a Boží gigantičností.

V Jeseníku jsme se setkali se třemi skvělými církvemi a do ulic jsme tak vyrazili ve velkém počtu. Církev se o nás úžasně postaraly, a tak můžeme celý den až do noci působit. Druhý den zůstáváme na shromáždění a svědčíme.

Tým je jako dobře propletené lano, což je pro mě velkou radostí. Předáváme si lásku, žehnáme si a stojíme jeden za druhým. Dokonce dostávám i dárek od toho nejstálejšího týmu, malý přívěšek na klíče, který mě tolik potěšil. Vidím všude zase milost, to jak mě Ježíš miluje skrze tu všechnu lásku okolo a zabezpečení. Nevidím žádné pohrdání, ani protivenství, naopak cítím v silných jedincích tak hlubokou lásku, kterou i já držím druhé. Nikdo se nezlobí, a nikdo nezraňuje. Rozdalo se tak velké množství evangelizačních materiálů, bylo obrovské množství osobních rozhovorů, jsme nadšeni jeden s druhým, sdílíme se a pokračujeme dál. Mám takovou radost, že je Pán mezi námi. A každý má své první setkání s nasazením se pro záchranu druhých.

Přijíždí i přátelé z dalších evangelizačních skupin, kteří mají jiný způsob evangelizování, ale jsme všichni za jedno. Církev se sjednocuje. A já se ptám, otevřelo se nebe jen teď, nebo je tak normálně? Půjdeme dál do našich dalších dní pouze se vzpomínkou na dny, které jsme spolu prožili, na dny, kdy nám srdce hořela, a budeme vzpomínat se smutkem na tváři, jak moc nám to chybí? Mohu říct, že se těžko loučím s těmi, kdo se mnou vyrazí na vinici, a nejsem sama, všem nám to chybí. Milujeme se navzájem tak silně. Ježíš je opravdu mezi námi a my se jen těžko loučíme s touto rodinou.

Je toto všechno tím, co nám Ježíš přišel dát, onen život v plnosti? Mohu říct, že ta plnost je tak plná, že myslím, že toto je to správné shromáždění. Musím se přiznat, že mám mnoho otázek nad tím, jak dnešní církve vypadají, a zda je to správně. Pojem dnešní církve vlastně neexistuje, protože se církve stále mění. I já toužím po tom, aby tato skutečná láska vládla i v církvích. A ona zavládá. Pán to mění. Hoří mi srdce. Tolik dobře se o nás postarali, tolik dobře toužili vyjít. Tolik dobře se zahleděli na Pána. Ó, Pane jak toužím po jednotě mezi církvemi.

Pravda nás mnohdy dělí, někdy se pohádáme a hned odcházíme, hned zakládáme svoje. Dělíme se podle názorů. A přitom všichni věříme v Ježíše. Ptám se, dá se to dělit? Není to jen rozdílnost mezi názory na Bibli a Ducha svatého, který nám byl dán? A přitom se mají oba dva doplňovat. Já je tak potřebuju, každého jedince, tolik potřebuju, potřebuju, abychom se milovali. Pán Ježíš je svatý, On to všechno přemůže.

Největší chyba je brát si osobně, když něco zkažíme. Jednou jsem při snaze věnovat se lidem víc a pomoci jim v jejich trápeních udělala chybu - nevědomou chybu. Řekla jsem to, co si myslím, a bylo to špatně. A pak, protože jsem to vyřkla, v přirozenosti nevěděla, co s tím. V takové chvíli je nejbližší našemu lidství říkat i sám sobě, že to určitě špatně nebylo. Ale i v takové chvíli si svou chybu nesmíme brát na tolik osobně, že by nás to zraňovalo. Jsme všichni omylní, ale Ježíš nám to již odpustil, a náš dlužní úpis je smazán. Naše chyby dokonce obrací v dobro. Tak se nebojme s pravdou na světlo. Ježíš hned tu chybu vezme a otočí, a ihned vás zahrne pokojem. V opačném případě klameme sami sebe, a v tom klamu zůstáváme, děláme více a více chyb, když se snažíme krýt tu první. Říct pravdu bratrům se bát nemusíme, v první řadě Ježíši, tam to nebolí vůbec a On už ví, co s tím.

Představte si být Božím lidem, který má všechny hříchy odpuštěné díky svému Stvořiteli, nemusí se už snažit o očištění od hříchů a jen čeká na příchod Pána a těší se do příbytku, který pro něj připravuje Pán v nebi. Může zůstávat denně ve chvále, protože se má tolik dobře. Může se jen radovat z Pána a nevycházet z radosti.

Kapitola IX.

Šumperk - Pravda

"Jedině Ježíš je hoden, abych mu dal svoje srdce." říkal stále dokola s pevným zaměřením. Saxo měl uvnitř mnoho vzpomínek na své vztahy s lidmi a vnitřně vedl zápasy se svou minulostí. V jedné z chvil radosti před Pánem přišlo do jeho mysli uvědomění, které ho posunulo. Uvědomil si, že na zemi nejde o vztahy s lidmi. Ale u každého člověka předně jde o vztah s Bohem. A k tomu musí napomáhat nejen sobě, ale i druhým. Pointa jeho uzdravení spočívala v tom, že pochopil, že druzí nemají mít předně vztah s ním, a proto nezáleží na jeho vztazích s těmi dotyčnými, ale zprostředkovat jim vztah s Bohem. Nalezl díky tomu svobodu. Přemítal o své minulosti. Nejde už o něj a jeho zničené srdce, jde o to předat jeho přátelům a známým vztah s Bohem a v tom nalézt odpočnutí pro své srdce. Důležité je, aby se setkali se svým Stvořitelem, to přesahuje všechny vzpomínky a nedořešené vztahy. Najednou opět miloval, i svého nepřítele, i toho, s kterým prožil nejhorší chvíle svého života. Měl chuť zakřičet: "Pojďte, pojdte k Němu.", bez rozdílu osoby, naprosto každého chtěl s láskou a radostí hnát k Bohu, v otevřené náruči přistoupit a pomoci Ježíši zachránit je.

Možná to byl bod, kdy už ani naše uspořádané životy nestačí, naše svaté a uspořádané životy by měly být odsunuty stranou, když jde o záchranu druhého.

Hned na úvod setkání se řeší pravda jeden s druhým. Často se stává, že ještě před evangelizacemi se pročišťují vztahy mezi

církvemi a jejich jedinci. Přichází světlo do narušených vztahů. Velmi si toho vážím. Společná práce spojuje. Dílo pro Pána, záchrana druhých nás proměňuje. Zatrpklosti mizí a my všichni v kruhu držíci se za ruce vykračujeme jedním, stejným směrem. Tolik miluji nápravu vztahů.

Už dříve, jako malá, jsem cítila potřebu narovnávat vztahy v naší rodině, bylo mi jedno, kdo má pravdu, já chtěla, aby bylo všechno dobrý.

Přidávají se k nám opět noví lidé a my se po skupinkách vydáváme zachránit každý svůj kus města. Je to poprvé, co máme nepříznivé počasí, ale déšť nás nezastavuje.

"Co je pravda?" řekl Pilát. Můžeme takto zlehčovat pravdu? Pro pravdu zemřelo v naší zemi mnoho lidí. Pro pravdu, že v Kristu je život věčný, žijeme i my. Zastávat pravdu je velmi důležité, ale ruku v ruce s láskou. Bez lásky nelze žít, láska když chybí, vznikají spory, lidé se rychle zavírají a odcházejí více zatrpklí, než byli. Máme se varovat pokrytectví, a tak ráda říkám pravdu, ale v lásce, tak abychom druhé nezraňovali.

Jednoho dne jsem jako patnáctiletá nasedla na vlak a jela k mojí tetě s jediným přáním v hlavě, usmířit vztahy v naší rodině. Na začátku bylo pouhé: "Já tam prostě zajedu.". Slunce mi svítilo na cestu a já si dobře pamatuji, jak mě strýc přivítal: "Ahoj, princezno."

Mnoho vztahů se rozpadá prostě jen pro to, že si myslíme, že ten druhý je proti nám, ale on vůbec proti nám není. Pokud se někdo

sebere a vyjde, aby vztahy narovnal, vždy je narovná. Zapomeňme na svá ega, lépe nám je, když nás je víc.

Jedině jako děti jednoho Otce můžeme obstát. Bratrská láska je klíč. Už jen to, že jsme zapsáni v Knize života a jdeme svými životy za Pánem, nám určuje pozici v jednom těle, které musí fungovat v souladu. Rozkol nás činí bezvládnými. Skrze všechno se podřídit, ustoupit, zachovat vztah.

Pokud mi něco nesedí na mém sboru, mám jít a změnit to. Ale dát každému čas, a jednat mezi sebou jako s bratry. S vědomím toho, že Otec miluje všechny své děti. On je ten dobrý Otec.

Když řeknete pravdu, tak pravda toho dotyčného osvobodí, ale řekněte tu pravdu proto, abyste mu pomohli, ne proto, abyste se nad něj vyvýšili. Láska a pravda dělají velké věci.

Jak velkou sílu mají dvě protichůdné strany, a na které z nich skutečně stojí Ježíš? Můžeme si být jisti, že jsme zrovna my ti, kteří mají vše správně, protože jsme k tomu došli podle vlastního uvážení? Ve skutečnosti ten, kdo je svatý, se má posvětit více. To znamená jít dále než je. V jaké míře jde o naši pýchu? V jaké míře známe Boha? Do jaké míry můžeme o sobě tvrdit to nejlepší? Kolik by nám Bůh naměřil pravdy? Kdo skutečně zná Boha? Asi to nikdy při té správné cestě nebylo o člověku. Jakmile je to zaměřené na lidské názory a na to, co budují lidé, nemá to zaměření na Boha, tak tomu schází život. Když se podívám na znovuzrozený hebrejský národ, který se zkrátka jen raduje z Boha, scházejí se sobě rovni, protože si jsou vědomi svého vyvolení..., nemusejí vůbec soupeřit. Mají bohatou minulost, oni vědí, s Kým

mají tu čest. Oni vědí, že to není o správnosti a nesprávnosti a sporech a hádkách a rozdílných naukách, ale o NĚM. Jiná cesta nevede, On je ta Cesta, Pravda i Život.

Když pastýř ovcí vyrazil do pouště a věděl, že je s ním Elohim, Adonai, pokoušel se spíše sám před ním srovnat. On dobře věděl, že Elohim, ten, který k němu stojí tváří v tvář, že ON HLEDÍ NA SRDCE. Správnost má tento charakter: Nikdy nehledí na správné a nesprávné, hledí na NĚJ.

Setkali jsme se i s další věcí a tou je přehnané proroctví a špatné pochopení duchovních darů. Dlouze jsem se tím zabývala a procházela tím i sama. Vypozorovala jsem, že zde malý háček může znamenat velkou odbočku na scestí, vlastní klam, který nás svazuje. Duchovní dar nemá živit naši pýchu. Až do té míry, do které se nedokážu pokořit před druhými a upřednostnit je, je to cesta pýchy. Sám Bůh je naším Pánem a Boží slovo je ostrý dvousečný meč, pak jsme tu my, Boží děti, a pak duchovní dary jako součást života s Pánem. Myslím si, že takto by to mělo být i v žebříčku hodnot. A láska ať nad tím vítězí.

Kapitola X.

Slovensko - Příbytek v nebi

Evangelizace na Slovensku byla naprosto skvělou akcí. Ačkoliv jsme obě strany - Česko i Slovensko - nebyly dopředu příliš dopodrobna domluvené, tak jsme na obou stranách pilně připravovali evangelizační akci, jak my z naší stany, tak slovenští bratři z jejich strany. A Pán si vše vedl a složil do kupy, takže nakonec vznikla akce, na kterou nikdy nezapomeneme, protože se silně vepsala do našich srdcí.

Na této akci se podílelo mnoho lidí, od modlitebníků, technického zázemí, doprovodných prací, po samotnou evangelizaci a následnou péči. Všichni jsme ji nesli na srdci.

Vzájemná láska a porozumění vévodila celé této akci, a - to musím říct - výborné zabezpečení od slovenské strany, dokonalou a precizní práci. Každý krok byl pečlivě propracován, až mi vděčností nad tím vcházely slzy do očí.

Stali jsme se skutečnými přáteli, byli jsme si velmi blízcí. A myslím, že tak navždy zůstaneme.

Vycházení do ulic bylo díky zabezpečení v plném nasazení a velmi intenzivní. Rozdělovali jsme se do dvojic a neochvějně zasahovali. Bylo mnoho oslovených, zasažených. Lidé schovávali evangelizační materiály do kapes, někteří se ptali, a my jim svědčili o Pánu, jiní přijímali modlitbu a mnoho slov pravdy, takže jsme s nimi trávili víc času. Mladí lidé slyšeli příběh o Ježíši, modlili jsme se za uzdravení, osvobození, naplnění Duchem svatým a ostatní potřeby lidí.

Procházeli jsme ulicemi a mnohdy se dotýkali samotné temnoty, zasahovali ty, kdo byli na pokraji společnosti, i na pokraji

nebezpečí následku hříchu. Byli jsme mnohdy z hustoty zla unavení, ale navzájem se podporovali a pokračovali dál.

Spolupracovali jsme s církvemi v Liptovském Hrádku a Ružomberoku. Strávili jsme čtyři dny vzájemné lásky, pomoci, vyučování, vzájemných příkladů zbožného života, Božího království mezi námi a požehnání přímo shůry. Oslovení lidé dostávali v plnosti Ducha, kolik dokázali pojmout. Byli jsme vděčni Pánu za to, co pro nás připravil, za to, že jsme tu mohli být, za to, že jsme mohli zvěstovat evangelium i v této sousední zemi.

Česká republika byla jako malá holka, která se neptala, co děláme, ale potřebovala pomoci.

Přemýšlím teď nad národy na zemi a křesťany v nich, jaký charakter nese který národ. Hebrejci, kteří jsou národem, který dobře zná Boha. Jejich dějiny sahají tak daleko, že by mohli být pyšní, jenže udělali mnoho chyb, které si uvědomují, přijímají národy jako bratry, mají odhodlanost a žijí spolu svorně SOBĚ SI ROVNI.

Láska vše završuje, láska je tím, co všichni potřebujeme, přijímat i dávat. A vědět, že jsme přijati, úžasná a milovaná, a že je všechno dobré. Tak přicházet k sobě i ostatním. Láskou chci vše přikrýt, láskou chci vše protkat. Neodsuzovat nikoho z nás a každému podat milující pomocnou ruku, každého přijmout tak, jak nás Ježíš přimyká, v silné a odevzdané lásce. Tolik, tolik, tolik nás miluje. Bez jediného odsouzení, tolik mu na nás záleží. On je náš střed, my jsme jeho a On náš, v tom láskyplném soužití jsme ta nevěsta volající: "Přijď!" v očekávání svého příchodu k němu domů.

Skrze všechna zákoutí mojí duše, srdce a po všech cestách mého života směřujeme ne k fyzickým zemím, k Izraeli, ba přímo k nebeskému Jeruzalému, ne napojení na Čechy, Ameriku, ale spíše Izrael a Hebreje. Nosíc v srdci Jeruzalém.

A Evropa? Co naše Česká republika? Nemyslí si někdy, že zrovna ona je nejčistší? Nestojíme si i my na našich tradicích? Nesnažíme se někdy sedět na naší bezchybnosti? Neříká zrovna ona: "Já jsem ta bez chyby?" Ze srdce si přeji, aby se zahleděla na Ježíšův krok a šla za ním, tím krokem, v kterém vše, co měla navrch, odhazuje a říká: "Jen Ty mě, Ježíši, můžeš zachránit, ne má dokonalost."

Co Eskymáci, Afričani, Asiaté..., můžete se se mnou zamyslet. K tomu, se zase budeme muset vrátit do Izraele. K Davidovi, který pásł své ovce a spoléhal se jen na Boha, dokonce v chvíli, kdy se stává králem, křepčí před Hospodinem, a je pohrdán, dává mu vše. Má tu nejúžasnější věc na světě, vztah s Pánem. Zdá se jako by to nebylo pouze o osobním vztahu s Pánem jednotlivých jedinců, ale i národů a církví v nich. Zaměření na Krista jediné obстоjíme.

Stála jsem u stolu se skleněnou vitrínou, v němž byla rozprostřena MAPA SVĚTA. Každý kontinent byl ztvárněn malou postavičkou.

Postavička Evropy křičela k Africe: "O co ti jde, ty černoško?" a hluboce se k ní předklonila s výrazem výzvy. Afrika se zaklonila s rukama v bok. Ostatní figurky kontinentů tiše přihlížely.

"Já jsem alespoň vyspělá, ale ty máš jen ty psí oči, nic víc."

Afrika upřela své psí oči na Evropu.

"No, dobře, dobře." znovu se ozvala Evropa.

Afrika se tiše posadila bokem k Evropě, aby se snad na ní nemusela dívat. Evropa sledovala její pohyb, a pak se rozhlédla po všech přisedících okolo. Byly přítomny, Amerika, Asie, Austrálie i Antarktida.

"No dobře, vím, že jsi znevýhodněná svou polohou a neúprosným klimatem oproti mně. Taky vím, že tvůj lid byl dlouho zotročen a byla jsi pouhými koloniemi mých zemí. Vím, že můj pokrok zaručil, že jsem byla navždy na hony před tebou, a že ses se mnou později už vůbec nemohla srovnávat.... Ale máš krásná zvířata!" zakřičela směrem k Africe Evropa, aby jí znovu vyzvala do boje. "Která nejsou jinde na světě. Také tví lidé jsou si navzájem velmi blízko a neunikneš nikdy svému exotickému postavení ve světě, každý tě chce znát!" znovu zvýšila hlas.

"Zatímco ty jsi stále jen pekla chlebové placky, my už jsme svítili a jezdili vlaky. Ty sis myslela, že jsi jediná na světě, ale my už znali Ameriku. " otočila se směrem k přisedící tiché Americe, jejíž Socha Svobody se tiše zaleskla při vzpomínce na vděčnost projevenou Francouzi.

"To my jsme věděli, co se sluší!" zakřičela přes celý sál Evropa. Antarktida se otřepala.

"Dávno jsme bojovali za svobodu a právo, když vy jste žili jako opice." řekla znovu s rázem Evropa Africe do očí. To otřáslo i Asií. Na to se Evropa trochu zarazila a zadívala se na špičky svých kožených bot. Oddychla si. Afrika protáhla nohy před sebe, a roztáhla doširoka své holé prsty zaprášené červeným prachem její země. V uchu jako by jí zaznělo sloní zatroubení. Její kůže byla

vyprahlá, jazyk se jí lepil na patro. "A co si o mě myslíte vy ostatní?" naklonila hlavu do všech stran, kde spočívaly její další přítelkyně.

"Co by si o tobě myslely," zakřičela Evropa, "vždyť je to pravda, co říkám." dodala tišeji. "Já vím, že jsi chudá a nemůžeš za to," řekla ještě tišeji, "ale proč ses tedy víc nesnažila? Proč jsi třeba nerozjela svůj byznys na zpěvu, když to máš v krvi?" roztáhla Evropa do široka paže. "Kdo myslíš, že tě bude furt litovat? Jak bych ti mohla pomoci, když ty ani nevíš, co bys s mými penězi měla dělat? Vždyť ty by sis je ani neuměla rozložit na více dní, přežrala by ses a pak měla hlad!" zařvala zase směrem k bezradné Africe. Pak mávla svou elegantní ručkou, zabrblala něco francouzsky, pak německy, anglicky, španělsky a slovensky. Byla známá po celém světě, byla proslavená, byla to ona, kdo vedl svět. Ale právě to jí nutilo dívat se na svět jen svými očima. Nedokázala se podívat na svět očima vyprahlé pouště, dlouhých kamenitých plání, horkých období a následných období dešťů. Vždyť ten, kdo Afriku zotročil, byla ona sama. A teď jí nadávala za to, že snad na začátku nestrhla větší boj za svoji svobodu proti ní. Byla by na místě omluva, ne křik.

Afrika tiše sklopila hlavu.

Evropa tu svou hluboce zaklonila.

"Jak dlouho ti budu muset ještě pomáhat, chudinko? Někdy mě přímo doháníš k slzám při pohledu na tvé děti. To ses o ně nedokázala lépe postarat? To se nestydíš? V té vši špíně? Umřou a ty jdeš dál?.... Já vím, co máš dělat...." mávla znovu rukou nad nešťastnou Afrikou.

"Co mám teď dělat? Řekni mi." pokračovala, "Můžu ti dát peníze, lidi, kteří ti poradí jak na to, a udělám to ráda," podívala se nakonec starostlivě Evropa Africe do očí, "ale co mi dáš ty, Afriko?" zadívala se ještě hlouběji do temných očí Afriky, "Co mi dáš?".

Temnota Evropy pohnula srdci kontinentů okolo.

Afrika polkla na prázdno, zadívala se na všechna vychrtlá děťátka pod jejíma rukama. Chápala velmi dobře, že ten problém není jen její, ale je to problém celého světa. 'Proč by moji lidé měli umírat, když jiní žijí?' dala tichou otázku sama sobě.

Kontinenty si uvědomily šikanu, jíž Afrika trpí.

'Co můžu dát?' podívala se hluboko do svého srdce... "Srdce!" najednou vykřikla Afrika.

Evropa se ohlédla za tím výkřikem, a potom se zahleděla na obzor světa kolem sebe. 'Srdce? Co je srdce?' pomyslela si Evropa.

"Jak to vlastně myslíš, sestro?" otočila se s otázkou k Africe.

"Dám ti srdce." podívala se podřízeně Afrika do očí Evropy.

"Mé srdce je hluboké, zná otázky života a smrti, přemýšlí o záchraně lidí, mé srdce zná, co je utrpení, mé srdce je utříbené vším trním, kterým jsem musela projít, mé srdce tepe navzdory nepohodlí, v kterém žiji, mé srdce je SILNÉ." podívala se s vervou Afrika na Evropu. "Co ještě víc chceš? Svě jsi ztratila,... máš ho vím, ale kde? Znáš ho? Máš návod k přátelství, sklonění se k druhému tak silně jako já? Víš něco o tom, co znamená dát ze svého talíře? Víš, že neštěstí sblížuje? Máš tak stmelené lidi jako já? Podívej se na jedince, že ti moji si přiznají svou bídu, jsou blíž vysvobození než ti tví, co jsou dobří sami pro sebe. Vedeš je do záhuby!" zakřičela Afrika, "Svým pokrokem a vysokou životní

úrovni zapomínají na to, že tahle země NENÍ VŠECHNO." vykulila své veliké oči Afrika.

"Zapomínáš ŽÍT, Evropo. Myslíš si, že máš všechno, a že tvůj pokrok všechno zmákně. Jednou tě předejdu, Evropo, protože jsem dokázala přijmout pomoc od druhých, zatímco ty si pyšně myslíš, že nikoho nepotřebuješ,... že se ti nikdo nevyrovná. Kde jsou ti drobní v tobě, kteří to konečně pochopili a nemají šanci ostatním to vykřičet do očí, protože TY JE NESLYŠÍŠ? Dala jsi souhlas jít svévolí člověka a myslet si, že všechno, co jste dokázali, vás spasí. Ne! To je krutá pravda, Evropo, jednou budeš naříkat a já budu tančit. Jestli chceš, dám ti své srdce, dám ti klíč, jak vedle svého úspěšného pokroku můžeš získat výhru nad životem. Podívej se na ně, podívej se na ně!" zakřičela Afrika a Evropa se tiše podívala dolů pod sebe na rumraj jejího novodobého národa, "Do čeho jsi je to uvrhla? Shod' všechny své prsteny a dej najíst mému lidu, získáš nezměrné bohatství a radostnou slast SVÉHO SRDCE, EVROPO!"

"A tak, co mám tedy dělat?" řekla Evropa a tiše si sedla. Všechny postavy okolo tiše přešláply, zaměřeny zrakem na Evropu.

"Přijmi mé srdce...." natáhla Afrika se sklopenou hlavou ruku směrem k Evropě. Nebyla to Afrika, kdo potřeboval pomoci, ale Evropa. Ve světě peněz vyhrávala, ale teď pocítila svojí slabost. Ačkoli to byla Evropa, kdo vysílal do všech koutů světa radostné misionáře, kteří se rozhodli pomoci světu. Ten proud záchrany vyšel z ní, a teď sama potřebovala přijmout pomoci od těch, kterým dříve pomáhala.

"A co budeš chtít za své srdce?" podívala se Evropa znovu Africe do očí.

"To tvé." přátelsky potvrdila odpověď do tmava opálená radostná tanečnice.

Evropa chvíli váhala, ale když se její drobná ruka dotkla té Afričíně, všechny okolní postavy se začaly radostně smát a všechny, jako když do nich strelí, začaly radostně tančit. A Evropa pak rozdala ostatním své šperky a v tom jejich tanci už ani nešlo rozeznat, která z nich je která, **BYL TO PROSTĚ RADOSTNÝ SVĚT. SVĚT TĚCH, KTEŘÍ SE ROZHODLI ZAPOMENOUT NA SEBE A ŽÍT PRO DRUHÉ.**

Všichni tak dokážeme žít, jen se pro to musíme rozhodnout.

Tak šťastná rozhodnutí!

Závěr

Česká republika je místo plné lidí, kteří hledají svůj duchovní domov. Hledají cestu domů. Hledají svého nebeského Otce. A tak my v místě našeho bydliště, v České republice, máme být těmi dobrými ukazateli kudy kam. Ať je tato malá zem nasměrována správně a doma u našeho Boha. Tady, kde jsme se narodili, teď žijeme duchovně doma v nebi. A přesto jí máme rádi, milujeme lidi tady a snažíme se je zachránit. Ať nad Českou republikou vlaje prapor s nápisem Ježíš Kristus. Tato zem patří jemu.

Když jsem tenkrát stála na té louce s dírou po pádu letadla, netušila jsem, jak velký začátek to byl a co všechno mě čeká. Kolik lidí bude potřebovat během jednoho roku vědět o Bohu. Mohla jsem za tento rok nalítat stovky hodin, ale místo toho jsem podala tisíce zpráv o záchraně v Kristu. Mohla jsem se dotýkat mraků, ale místo toho jsem se dotýkala lidských srdcí. Mohla jsem nadšeně volat, co se mi všechno povedlo, ale místo toho jsem slyšela nespočetné množství vyřknutých přijetí Ježíše Krista za svého osobního Spasitele. Mohla jsem být někdo, ale teď jsem nikdo, ale Ježíšův miláček. Za celý rok jsem nelitovala jediného dne. Nikdy jsem neřekla: "Tak tohle bylo špatně.". Naopak vedlo mě to ještě do většího odevzdání se. Objevila jsem tu nejnádhernější náruč, která vůbec existuje, a to je náruč směřující se Ježíše, který vás přimkne a přitiskne s takovou vděčností a nadšením, že nikdy nezapomenete, že jste Boží dítě, že vás Ježíš zná a celý váš život bude o něm.

Začalo to pádem z výšin, ale přitom to byla cesta nahoru. Hned po tom úrazu při té nehodě, kdy mě Ježíš uzdravil ze zlomené páteře během čtrnácti dní, jsme jeli na Slovensko a já tam tenkrát ve

svých začátkách dávala lidem Bible a žehnala jim a říkala o neskonale lásce Ježíšově. Netušila jsem, co všechno do konce příštího roku stihneme, než se zase znovu zpátky dostaneme na Slovensko, teď už však ve větším počtu a při mnohem větší akci.

Musím říct, že Ježíš nedopustil ten pád, On dopustil neskonale nádhernou péči o mě a skvělé vedení jeho vůle na zemi skrze celý ten rok, který tím pádem začal.

Jsem mu nepopsatelně vděčná za to, že si všimnul mého života, poukázal mi na verš ve zjevení v listu do Laodikei, zaťukal i na můj život a změnil mé dny do dnů slávy, ne té lidské, ale té Boží. Že tím odpálil nepopsatelný, nepřekonatelný vztah s ním. Nenalezitelnou lásku mimo jeho osobu. Jsem vděčná, že mě tak brzo zastavil a naučil chodit jeho cestami. Jsem šťastná, že teď vidím, že Ježíš záměr se mnou skutečně splnil a nejen se mnou, ale se svým tělem, a že tento záměr s Českou republikou byl skutečně dotažen do konce. Sláva Jemu. Haleluja.



JESUS FOR YOU © 2016-2017

www.JESUSFORYOU.net

Možno objednat na jesusforyou@jesusforyou.net